

Klemondioni

Elfu klani

1. daļa

Elyatha Eli

KLEMONDIONI: ELFU KLANI

© 2021 Elyatha Eli

© Ilustrācijas un vāks: Renate Emerald

Redaktore: Anna Bāze

Korektors: Jānis Lielkalns

Šis ir autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148.pantā. Saskaņā ar autortiesību likuma 69.1 pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

Vairāk informācijas:

<http://www.elyathaeli.com>

ePub ISBN: 978-9934-9036-3-2

VELTU GRĀMATU VISIEM, KAS TIC
MĪLESTĪBĀ PĀRI SAPRĀTA ROBEŽĀM.
NEZAUDĒ SAVU IEKŠĒJO GAISMU PAT
TUŠĀKAJĀS DZĪLĒS...

SAPŃOTĀJI

K I M A

Tukšo telpu aptvēra piķa melna tumsa. Tikai dažas liesmojošas sveces ieskāva vannu, kas bija pilna ar sarkanām rožu ziedlapām. Viegli peldot ap manu ādu, tās sajūsmināja ķermeni. Lai arī mani pilnībā ietvēra siltais ūdens, aukstais gaiss neatlaidīgi kutināja kaklu. Es glāstīju graciozās ziedlapiņas tā, it kā tās būtu vislielākā bagātība, kādu jebkad biju redzējusi; tikai tad es sapratu, ka man joprojām mugurā ir kleita. Sārts latekss klāja manu mitro ādu, taču ļāva ķermenim izbaudīt ūdeni.

Es nespēju atcerēties, kā tur biju nokļuvusi un kāpēc skaistā kleita joprojām bija man mugurā.

Paveroties pāri tumšajai istabai, tā šķita tukša. Pēkšņi baudas pilni drebuļi pārskrēja pār manu mugurkaulu, kad maiga roka pieskārās kaklam, lēnām virzoties pa plecu. Es aizvēru acis, baudot mirkli tā, it kā rītdienas nebūtu.

Es maigi ievaidējos un iekodu lūpā, juzdama, kā rotaļīgi pirksti dejo virs manas ādas, raidot pār muguru arvien vairāk liesmojošu drebuļu. Atvēru acis, lai redzētu roku, kas mani turēja šīs burvestības varā. Majestātiski, gari pirksti, gluda āda un asi, melni krāsoti nagi. Uz vidējā pirksta zvilnēja dārga izskata zelta gredzens ar asiņaini sarkanu dārgakmeni.

— Sieviete? — es satrūkos, panikā izšļakstot ūdeni. Es mēģināju izkļūt no vannas, bet roka mani turēja tik cieši, ka vairs nevarēju pakustēties. Vēl viena maiga plauksta apvija manu zodu, turot galvu taisni. Centos savas basās pēdas izspert no ūdens, taču man neizdevās. Siltais šķidrums kļuva spilgti sarkans un sāka spīdēt kā toksiska inde.

Mani sirdspuksti kļuva skaļāki, pretojoties vēlmei redzēt, kurš mani tik spēcīgi turēja. Es mēģināju paliekties uz priekšu, lai meitene iekristu vannā, dodot man vismaz nelielu cerību cīnīties

pretī, taču mani mēģinājumi bija bezjēdzīgi. Sarkanais ūdens mani sagūstīja. Noslēpumainā meitene aiz muguras klusi iesmējās, viņas balss bija hipnotiska.

Viņas rokas nolaidās uz mana atslēgas kaula, tomēr es joprojām nevarēju pakustēties. Es biju paralizēta, bet ne tā, kā gaidīju. Mani paralizēja bauda. Neatkarīgi no tā, cik ļoti es mēģināju izkļūt no vannas, es biju izsalkusi pēc šiem pieskārieniem.

Rotaļīgie glāsti dejoja pa manu ādu. Es atkal aizvēru acis, padodoties mirklim, ļaujot siltajam ūdenim apņemt manu seju, un noslīdēju dziļāk vannā.

— Kim... — pazīstama balss sauca manu vārdu.
— Kimberlij!

Es gribēju kaut ko pateikt, bet manas lūpas bija pavisam mēmas. Mans prāts mēģināja atpazīt balsi. Tā nevarēja būt meitene, kas mani turēja burvestības gūstā. Tā nevarēja būt neviena meitene, jo balss piederēja zēnam.

— Kima, beidz ķēmoties! — balss atkārtoja manu vārdu.

Ķēmoties? Kā gan es ķēmojos, ja kāda svešiniece mani tur zem toksiskā ūdens?

— Kima, mēs nokavēsim! — balss izklausījās nedaudz noraizējusies. — Kimberlij, ja tu tagad nemodīsies, man tevi vajadzēs vilkt pidžamā uz Balto dārzu! Kimsarg, mosties!

Manas acis atšāvās vaļā. Izmisīgi ieelpojot gaisu, es pamodos pati savā guļamistabā. Spilgtais siluets joprojām liecās pār manu ķermeni un vēroja mani ar tumšām dzintara acīm. Tas bija zēns ar visnebēdnīgāko smaidu, kādu jebkad biju redzējusi. Viņa nekārtīgie, platīna blondie mati krita man tieši sejā, un es zināju, ka viņš to darīja ar nodomu.

— Sin! — mana balss nāca pār lūpām pārsteigta, it kā es negaidītu, ka mans labākais draugs būs manā mājā gluži tāpat kā jebkuru citu rītu. Es mēģināju viņa matus dabūt prom no savas sejas, pagrūžot viņu uz gultas otru pusi. Šis grūdiens bija daudz veiksmīgāks kā tie, kas bija manā sapnī. Sins piezemējās uz muguras tieši man blakus.

— Vai tu atkal sapņoji par Taileru? — Sins ķircināja, smiedamies tā, ka viņa perfekti baltie zobi dedzināja manas acis. Viņam bija visjautrākie smiekli, kas lika pasmaidīt pat dūsmās. Vienmēr, kad viņš iesmējās, viņa smailie elfu ausu galiņi apsārta.

— Kāpēc tu domā, ka es sapņoju par viņu? — es nopūtos, blenžot uz Sina apģērbu. Viņš bija tērpiet baltā. Krāsa viņam piestāvēja, bet nebija kas tāds, ko viņš parasti valkātu.

— Tāpēc, ka tu kaislīgi sakodi lūpu un liki taviem sievišķīgajiem vaidiem skanēt tā, it kā savā iedomu pasaulē nodarbotos ar mežonīgu seksu! — Sins uzsmaidīja kā lapsa.

Nepareizā izvēle. Es smagi atvēzējos, ietriecot viņa sejā savu spilvenu.

— Tu esi tāds cūka! — Nosarkusi kā tomāts, es noņēmu no sevis segas, metot tās pāri Sinam un uztaisot no viņa geju burrito.

Tomēr par dažām lietām viņam bija taisnība. Parasti es sapņotu par Taileru Naitblūmu, it kā viņš būtu kaut kāda slavenība. It kā tāds Tīrais elfs kā viņš kādreiz satiktos ar tādu Amdrovenu elfu kā es. Mūsu atšķirīgajiem klaniem nekad nebūtu jābūt kopā.

Skaļi nopūtusies, es izkāpu no gultas un pārlaidu skatienu savai guļamistabai. Viens no augstajiem logiem bija nedaudz pavērts, ienesot svaigu pavasara gaisa vēsmu. Berzējot miegainās acis, es piegāju tuvāk savam skapim. Nedomādama

novilku savu pandas pidžamu un nometu to uz grīdas, rakņājoties starp tīrajiem apģērbiem, lai atrastu kaut ko cienīgu.

— Zini, tu vismaz varētu mani brīdināt, pirms izlem sadedzināt manas acis! — Sins nomurmināja, mēģinot izkļūt no segas burrito. — Tu taču nevēlies, lai es šeit izgērbtos kails!

— Kāpēc tu par to tik ļoti pārdzīvo? Nav jau tā, ka es tev te piedāvātu seksu vai kaut ko tādu! — es ķiķināju, turpinot meklēt kleitu, ko uzvilkt.

— Tas, ka esmu gejs, nenozīmē, ka tev jāstaigā man apkārt kailai, Kima. Vai tad tu vēlies redzēt citas meitenes atkailinām savas krūtis tavā priekšā? — Sinam beidzot izdevās izkļūt no gultas. Kā perfekta māsasmeitene viņš saklāja manu gultu un sakārtoja visus spilvenus.

— Ak, atvainojiet, Jūsu Gejība! — es paklanījos viņam kā ķēniņam, ļaujot savām krūtīm joprojām baudīt brīvību. — Es nedomāju, ka pēc visiem šiem gadiem, kad katru rītu mani pamodini, tevi tas satrauktu.

Šķipsniņa skumju atmiņu iecirta jaunu brūci manās krūtīs. Uz brīdi es sastingu, atsaucot atmiņā pagātņi, kad pirmo reizi satiku Sinu. Tā bija tā pati

diena, kad es pazaudēju savu jaunāko brāli. Diena, kad Klemondioni ielauzās mūsu mājā.

Biju tikai četrus gadus veca. Mans tēvs bija prom savos Sargu pienākumos, un māte strīdējās ar manu vecāko brāli Lātanu. Mamma uz viņu kļiedza tik skaļi, ka man vajadzēja turēt mazulim — jaunākajam brālim — ausis ciet, pretējā gadījumā raudāšana nekad neapstātos. Lātans aizbēga uz pludmali netālu no mūsu mājas. Tā bija pēdējā reize, kurā atceros mūsu ģimeni kopā.

Nākamajā minūtē mūsu mājā ielauzās bars mežonīgu Klemondionu. Viņi mēģināja mani nolaupīt, bet mamma sāka ar viņiem cīnīties. Viņa bija spēcīga Amdrovena un sakāva trīs Klemondionus, pirms tie paguva pamirkšķināt kaut aci. Es paņēmu brāli, mēģinot aizbēgt un paslēpties, taču tieši manu acu priekšā uzradās vēl viens nezvērs, kurš atņēma mazuli. Es joprojām spēju atcerēties viņu neglītās, necilvēcīgās balsis. Viņi izklausījās kā izsalkuši dēmoni.

Pirms es paguvu to aptvert, briesmonis ielika manu mazo brāli kādās noslēpumainās rokās, un tā bija pēdējā reize, kad viņu redzēju.

Divi citi Klemondioni uzbruka manai mātei.

Viens no tiem saplosīja viņas seju un sāka sūkt garīgo enerģiju. Es biju pārbijusies, bet joprojām spēju atcerēties, kā mamma kļiedza. Kad Klemondioni barojās, viņu upuri kļuva paralizēti, nespējīgi pakustēties. Parasti tie pat nebļāva, tomēr mana māte toreiz kļiedza mokpilnā balsī.

Par laimi, uzradās tēvs. Tā bija viņa pēdējā diena Sargu postenī, un viņš bija atgriezies mājās agrāk, nekā mēs gaidījām. Viņam izdevās nogalināt visus Klemondionus, izņemot tos, kas nolaupīja mazo brāli. Tētis devās tiem pakal, bet viņi nekur vairs nebija atrodam.

Es zaudēju savaldību un skrēju pēc Lātana, cerot, ka viņš būs vēl dzīvs un neskarts. Vecākā brāļa vietā es uzdūros Sinam. Viņš bija viens pats pludmalē un spēlējās ar gliemežvākiem. Manu seju klāja netīrumi un asinis, tomēr Sins neizrādīja ne mazākās bailes. Viņš nekavējoties pienāca pie manis, mēģinot mani nomierināt, vienlaikus palīdzot man meklēt Lātanu.

Gāja gadi, bet mans jaunākais brālis netika atrasts. Kopš tās dienas māte saslima. Gan fiziski, gan garīgi. Jo vecāka es kļuvu, jo mazāk viņa mani atpazina, bet pirms trim gadiem manā

četrpadsmitajā dzimšanas dienā viņa mēģināja man uzbrukt ar virtuves nazi, sakot, ka es nogalināju viņas dēlu. Ja ne Lātans, man droši vien šobrīd nebūtu sejas. Viņš apturēja mātes roku un lika atjēgties no visa, kas notika viņas iedomātajā pasaulē.

— Kima, lūdzu, atgriezies realitātē! — Sins izņēma no manas garderobes baltu kleitu un iedeva to man. — Atstāj pagātņi pagātnē! Mums jāsteidzas uz Balto dārzu, citādi mēs nokavēsim Orākula ierašanos.

Ak! Es aizmirsu par Orākulu. Iepriekšējais aizgāja mūžībā pirms dažiem mēnešiem. Sieviete, iespējams, bija vecāka par dinozauriem un traka kā ellē. Viņa mēdza skriet pakaļ studentiem, stāstot savus pareģojumus un biedējot visus gandrīz līdz nāvei. Viņa runāja saraustīti, un lielākoties nekas no viņas teiktā nebija jēgpilns.

— Nez, vai arī nākamais Orākuls būs sieviete? Vai vecs vecis? — Es piespiedu sevi ķiķināt, mēģinot aizvairīt skumjās atmiņas.

Es ienīdu savas dzimšanas dienas; man tās bija kā jebkuras citas dienas. Diemžēl šodiena bija viena no tām. Es centos to ignorēt, tā vietā

koncentrējoties uz balto kleitu, ko Sins man izvēlējās. Tā bija skaista, un es to uzvilku bez vilcināšanās.

— Reizēm es nesaprotu, kāpēc Baltajam dārzam pat vajadzīgs Orākuls. Galu galā tā ir tikai skola!

— Es domāju, ka tā ir sena tradīcija. Balto dārzu vienmēr ir vadījuši Orākuli, un visi tā studenti dzīvē ir guvuši panākumus. — Sina dzintara acis kā vienmēr likās bezrūpīgas. Viņš ķemmēja manus garos, melnos matus, ļaujot tiem papildināt manu kleitu. — Galu galā Orākuli aizsargā mūsu skolu no Klemondioniem. Ja ne viņi, Baltais dārzs būtu iztukšots līdz pamatiem, neatstājot neko citu kā vien liķu kaudzi.

— Kāpēc tev vienmēr jābūt tik dramatiskam? — es ķiķināju. Šoreiz pa īstam.

Sins pasniedza man spīdīgu, melnu masku. Es uzmetu tai skatienu, atcerēdamās, kam tā domāta. Mans smaids atkal pazuda.

— Tu esi stipra. — Sins maigā balsī teica. — Ja tu neienīstu savas dzimšanas dienas, es tev tagad novēlētu laimīgu dzimšanas dienu.

Es paņēmu melno masku un paslēpu aiz tās savu skumjo seju, neņemot vērā komentāru par

dzimšanas dienu. Galu galā — man *Viņu* nāksies satikt.

Abi devāmies lejā. Tētis bija sagatavojis brokastis man un Sinam. Uz galda bija vēl viens šķīvis ar ēdienu, kas sasmalcināts sīkos gabaliņos.

— Labrīt, Reinsfolda kungs! — Sins jautri teica.

— Sinniet, — tētis uzrunāja manu labāko draugu ar smaidu sejā. — Dažreiz man šķiet, ka tu dzīvo pie mums!

— Ko jūs ar to domājat? — Sins apsēdās pie galda un ātri aprija savas brokastis.

— Tieši šo es domāju! — tētis iesmējās.

Kamēr Sins un tētis tērzēja, es lēnām košļāju savas brokastis, piespiežot katru gabalu noslīdēt rīklē. Tēvs bija fantastisks pavārs, bet kopš tās dienas man bija zudusi apetīte. Tikai Lātans varēja atkal likt man sajust izsalkumu, taču kopš manas četrpadsmitās dzimšanas dienas mūsu attiecības nebija tik gludas kā iepriekš. Viņš aizgāja no ģimenes, lai dzīvotu Orākula mājā — Elitē. Es nezināju, vai viņš mani ienīda, vai viņam bija vienalga, bet, tā kā viņš pievienojās Baltā dārza labākajiem studentiem, viņš ar mani vairs nerunāja.

— Kima, vai tu vari to aiznest Serafīnei? — Tētis

man iedeva trešo šķīvi, kad biju pabeigusi brokastot.

— Es varu! — Sins gribēja man palīdzēt, bet mans tēvs viņu apturēja.

— Viņai tas jādara pašai. Tā ir viņas māte, nevis tava, Sinniet! — Tētis man klusi uzsmaidīja, tomēr es gribēju vemt. Šī bija mana vismazāk iecienītā rīta daļa.

Šķīvis manos pirkstos drebēja, kad es pietuvojos viesistabai. Māte sēdēja krēslā un lūkojās tukšumā. Es noņemtos ceļos viņas priekšā un sāku viņu barot. Kamēr es valkāju masku, māte mani neredzēja. Tā vietā viņa vērās tieši caur mani, it kā viņu barotu ēna.

Es vēlējos, kaut varētu viņu apskaut un pateikt, cik ļoti viņu mīlēju, bet tas nebija iespējams. Es biju pārāk nobijusies, lai mammu kairinātu ar balsi. Tā vietā es klusēju.

Kad mātei iebaroju pēdējo kumosīņu, es biju gatava iet prom, bet auksta, bāla roka satvēra manējo.

— Vēl! — mātes acis caururba manējās. — Lūdzu, lūdzu, vēl!

— Ejiet. Es turpināšu! — Tēvs paņēma tukšo šķīvi un paskatījās uz Sinu, tad mani. — Tagad jums

abiem vajadzētu pasteigties!

Kad noņēmu masku, mēs nekavējoties devāmies prom, un, tiklīdz mana āda sastapās ar svaigo gaisu un saulīti, visas manas rūpes izkūpēja. Sins vienmēr prata mani uzmundrināt, ja es neatrados savās mājās.

Kad ieradāties Baltajā dārzā, mans žoklis atkārās gandrīz līdz zemei. Vieta bija pārpildīta. Šķita, ka lielākā daļa studentu pulcējās ārpus skolas, tikai daži no viņiem karājās no logiem kā ziņkārīgi pērtiķi. Visi bija tērpušies baltā, jo tāda bija tradīcija, sagaidot jauno Orākulu — valkājot vistīrāko no krāsām.

Sins ienīda atrašanos lielos pūļos, un viņa seja gandrīz uzreiz kļuva nopietna. Arī es nebiju pārpildītu vietu cienītāja, tomēr tas man nelika justies neērti. Es biju pietiekami draudzīga, lai varētu sākt tērzēt ar jebkuru, taču parasti izvēlējos to nedarīt. Es gribēju palikt savā pasaulē; tādā veidā saskarties ar realitāti un smaidīt bija vieglāk.

— Kima! Sin! Nāciet šurp! — no pūļa kļiedza pazīstama balss. Tā bija mūsu draudzene Ālija. Gudra blondīne ar ziņkārīgu personību. Viņa bija Amdrovena, tāpat kā es.

Mēs pievienojāmies Ālijai un nostājāmies zem ozola. Lieliska vieta, no kuras varēja redzēt galveno ieeju, ap kur pulcējās direktors Desmonds Lukrēns un citi skolotāji, gaidot Orākula ierašanos.

— Man patīk tava kleitu, Kima! Tu kā vienmēr izskaties krāšņi! — Ālija man uzsmaidīja ar savām žilbinoši zaļajām acīm.

Gribēju viņai atbildēt, taču nebiju pietiekami ātra.

— Nav nevienas citas krāšņākas meitenes par tevi, mīļā! — pēkšņa balss izlauzās no ozola zariem. Puisis, nedaudz garāks par mani, nolaidās tieši Ālijas priekšā. Viņa spēcīgais ķermenis ar tumšo ādu pacēlās virs viņas kā miesassargs. Viņa zelta acis skatījās uz Ālijas lūpām, it kā visā pasaulē nebūtu nekā dārgāka.

— Sairus. — Ālija nosarka.

Sairuss bija Amdrovens, taču viņa tumšā āda bija iedzimta no senajiem Koku elfiem — meža gariem, kas spīdēja tumsā. Man tas šķita sasodīti forši.

— Ak, mūsu mīlas balodiši! — Sins ķiķināja, kāpjot augšup kokā. Atradis ērtu vietu, viņš arī man palīdzēja uzrāpties.

Es paskatījos uz Āliju un Sairusu, bet viņu skūpstīšanās atgādināja romantiskas komēdijas. Uz brīdi es vēlējos, lai man būtu kāds, kā viņi viens otram. Iztēlē pavidēja Tailers, taču šo domu man nācās aizgaiņāt, pirms Sins atkal sāktu mani ķircināt.

— Lūk, kur jūs esat! — Pie koka mums pievienojās vēl viens sievišķīgs siluets. Tā bija Aivija. Gara meitene ar perfektu augumu, tumšiem matiem un šokolādes krāsas ādu. Viņas zelta acis lika viņai izskatīties nedaudz mājīgai, taču neviena cita visā Visumā nespēja nosargāt noslēpumu labāk par viņu. Arī Aivijas āda tumsā mēdza spīdēt.

— Aivija Lazaro, tu kavē! — Ālija rotaļīgi pasmīnēja.

— Es būtu bijusi šeit agrāk, taču gribēju izlaist tavu bučošanos ar manu brāli. Tas ir pretīgi! — Aivija izklausījās nedaudz ļauna, bet mēs visi zinājām, ka viņas vārdi bija mīlestības pilni. Ālija bija viņas labākā draudzene, un dažreiz Aivija un Sairuss cīkstējās par Ālijas uzmanību. — Vai Orākuls vēl nav ieradies?

— Nē, bet es nevaru vien sagaidīt, kad redzēšu jauno Orākulu! — Ālija atzina.

— Vai jūs, dāmas, šodien uzstāsieties? — Sairuss

nostājās man pretī. — Jūs taču esat sagatavojušas deju, vai ne?

— Mēs nevaram uzstāties, kamēr nav ieradies Orākuls. — Aivija pievienojās mums uz koka zara. — Direktors neļauj nekādus pasākumus, kamēr tas nav droši. Viņš baidās, ka mēs ar savu enerģiju piesaistīsim Klemondionus.

— Ja Orākuls neapstiprinās balli, mēs nedrīkstēsīm uzstāties. Vismaz ne Baltajā dārzā, — piebilda Ālija.

— Patiesībā, — es pasmīnēju. — Mēs šovakar dejosim!

— KO? — Aivija izklausījās patīkami pārsteigta.

— Direktors Desmonds ir saņēmis vēstuli no Orākula, kurā teikts, ka šodien ieradīsies arī daži Sargi. Viņi, protams, aizsargās Balto dārzu un Orākulu! — es paskaidroju.

— Kā tu to zini? — Sairuss aizdomīgi uzmeta man skatienu. — Ko tu darīji Desmonda kabinetā?

— Nu, — es centos nenosarkt. Es gribēju redzēt savu brāli Lātanu, bet zināju, ka viņš ar mani publiski nerunās. Es ielauzos Elites mājā un nejauši iznīcināju dažas dārgas lietas, un mani pieķēra kalpone. Tā es nokļuvu direktora kabinetā. Lai

izvairītos no soda, mēs ar direktoru Desmondu vienojāmies, ka paturēsim incidentu noslēpumā. Es par to pastāstīju tikai Sinam, bet es nevarēju ļaut to uzzināt vēl kādam citam. Pat ne maniem tuvākajiem draugiem.

— Viņa devās uz turieni, lai uzzinātu, vai Desmonds ļaus meitenēm uzstāties Orākulam! — Sins veikli mani piesedza.

— Tad es nevaru sagaidīt balli! Es ceru, ka ieradīsies arī Lātans! — Aivijai patika mans brālis, taču nebija nekādu iespēju, ka simpātijas kādreiz varētu kļūt abpusējas. Mēs dzīvojām pārāk dažādās pasaulēs.

Lātans bija dzimis Tīrais. Lai saglabātu maģiskās spējas, Tīrie nekad neuzdrošinājās sabojāt savas asinis ar Amdroveniem. Mans tētis bija viens no retajiem, kas to izdarīja. Lātans bija dzimis mūsu tēva pirmajā laulībā ar citu Tīro, taču viņa sieva nomira dzemdību laikā. Dažus gadus vēlāk mūsu tētis satika manu mammu — Amdrovenu. Es labi sapratos ar Lātanu, kad mēs bijām bērni, bet lietas mainījās pēc tam, kad māte man uzbruka.

— Nemuļķojies, Aivij! — Ālijas balss mani atgriezta realitātē. — Tīrie nekad netusē ar

Amdroveniem, pat ne vārda par randiņiem!

— Sins tusē! — Aivija norādīja. — Arī viņš ir Tīrais, bet nezturas pret Amdroveniem kā tāds lohš!

Sina ģimene bija daļa no augstākās sabiedrības, kas jau vairākās paaudzēs uzturējuši savas asinis tīras. Viņa vecāki bija Tīro ministrijas seja, kas kaislīgi ienāda visus Amdrovenus. Sins bija pārāk dumpīgs, lai interesētos par politiku. Viņš vienmēr ciemojās pie manis, jo man nebija atļauts apmeklēt viņu māju.

— Nu, pat ja izrādītos, ka Lātans draudzējas ar Amdroveniem, jums nebūtu izredžu! Viņš katru dienu satiekas ar divdesmit meitenēm, un Baltajā dārzā to ir tik daudz! — Sairuss nočukstēja kā nikns lauva, lai gan tas, ko viņš teica par manu brāli, nebija patiesība. Sairuss ļoti sargāja savu māsu. — Jums būtu lielākas izredzes ar cilvēkiem, nekā ar tādu Tīro kā viņš!

— Tu pārspilē! — Aivija novaidēja.

Es klusēju.

— Elite ir klāt! — Sins pēkšņi iesaucās. Elfi, kas bija tuvāk mūsu bariņam, sāka uzvesties kā mežoni. Meitenes un puisi mēģināja ielenkt ieeju un pietuvoties ceļam, lai labi apskatītu mūsu labākos

studentus.

Elite ieradās pilnā elegancē. Ģērbusies baltā, viņi kā viens vesels tuvojās Baltajam dārzam. Lātans bija viņu līderis, kas gāja pārējo biedru priekšā. Viņa mati bija melni, tādi paši kā mūsu tētim. Spožais apmetnis ap viņa pleciem lika brālim izskatīties pēc izdomāta elfu prinča. Viņš bija ietekmīgākais no Tīrajiem, un visi skolotāji viņu cienīja. Lātana zilās acis mirdzēja spēkā un gudrībā.

Mana sirds sastinga, kad aiz brāļa parādījās gara, tumša ēna, kas graciozām kustībām sekoja viņam. Tikai redzot viņu, lielākā daļa meiteņu sāka kliegt tā, it kā rokzvaigzne izietu cauri pūlim. Neatvairāmais “sliktais puisis” bija mana brāļa labākais draugs un vispopulārākais Tīrais starp meitenēm — Tailers Naitbūms.

Viņš bija tērpies perfekti baltā uzvalkā. Matu labā puse bija piķa melna un pietiekami gara, lai sasniegtu gurnus; otra galvas puse bija īsi noskūta. Tailera ķermeņa kreiso pusi klāja tumši tetovējumi, kas laiku pa laikam mainīja atrašanās vietu, atgādinot senus simbolus. Dažreiz viņa tetovējumi pilnībā izzuda, bet lielākoties tie dejoja pa ķermeni kā enerģijām apburti.

Viņa acis bija nodurtas leļup, it kā viņš vairītos nohipnotizēt ar savu noslēpumaini sarkano skatienu. Vai varbūt viņš bija kaut kur tālu, iegrimis savās domās? Tailera soļi bija pārlicinoši, dominanti, un es varēju tikai iedomāties, kā viņa muskuļi saspringst zem baltā uzvalka. Katra viņa kustība bija reibinoša.

— Beidz siekaloties! — Sins nočukstēja, ar pirkstu iebakstot man ribās; pietiekami dziļi, lai atgrieztu mani no iedomātās pasaules.

Blakus Taileram gāja eleganta meitene. Viņas blondās cirtas brīvi ladinājās gaisā, it kā starp matu šķipsnām deļotu neredzamas fejas. Viņas spilgtais smaids bija visjautrākais, kādu jebkad biju redzējusi. Meitene izstaroja labvēlīgu enerģiju. Atšķirībā no citiem Tīrajiem viņa pat runāja ar Amdroveniem.

— Paskaties uz Kristalu, viņa ir tik skaista! — netālu no mūsu ozola meitene čukstēja draugiem. Patiešām, Kristala Lokharta bija satriecoša. Lielākā daļa citu meiteņu vēlējās viņai līdzināties. Kristalai bija vara pār trim maģiskiem elementiem, kuras viņa prata stiprināt ar artefaktiem.

Aiz Kristalas parādījās vēl viena meitene. Viņas mati bija īsi, bet tumšajai ādai, kas sedza viņas

spēcīgo ķermeni, bija bronzas mirdzums. Viņas kustības bija diezgan agresīvas. Viņa pārvietojās enerģiski, kā īsta karotāju princese. Meiteni sauca Nikola Venonna. Viņa bija vienīgā Amdrovena, kas bija apguvusi divus maģiskos elementus. Parasti mēs — Amdroveni — bijām vāji salīdzinājumā ar Tīrajiem. Lai gan abas rases izskatījās kā cilvēki, Amdroveni bija līdzīgāki cilvēku sugai. Mēs, un arī ne visi, varējām izsaukt tikai vienu maģijas elementu, un mūsu dzīves ilgums bija vidēji simts gadi. Tīrie varētu dzīvot līdz astoņiem simtiem gadu. Tas bija viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc viņi izvairījās satīties ar Amdroveniem un uzskatīja mūs par vājiem.

Nikola bija savādāka. Viņa bija ieguvusi cieņu un tika uzņemta Elitē kā pirmā un vienīgā Amdrovena. Neviena negribētu ar viņu sanaidoties, lai nebūtu jācīnās.

Pēdējais Elites dalībnieks bija Ītans Abriels. Viņš bija izskatīgs, lepns, bet pats galvenais — izcili intelīgents. Runājot par burvestībām un vēsturi, viņš bija kā staigājoša enciklopēdija. Viņa stratēģiskās prasmes bija neticamas. Atšķirībā no Lātana un Tailera Ītans bija daudz isāks un vienmēr

smaidīja. Viņa sarkanie mati lika puisim izskatīties pēc lapsas. Kaut kāda iemesla dēļ viņa viltīgā daba piesaistīja citus Tīros, tāpat kā ziedi — bites.

Kad visa Elite bija sapulcējusies pie skolas ieejas, direktors paziņoja par Orākula ierašanos. Tailers gaisā sāka virpuļot pirkstu galus, radot melodiju — Baltā dārza himnu. Biju pārliecināta, ka dažas meitenes noģība, ieraugot viņu kustamies.

Melodijai sekoja noslēpumains bungu ritms. Visi sāka skatīties apkārt, lai redzētu, no kurienes tas nāca, taču bundzinieks nekur nebija atrodams. Netālu no skolas vārtiem uz ceļa parādījās bieza migla. No tās izsoļoja seši muskuļoti vīrieši, kas nesa lielu, baltu būdiņu; tās logus aizklāja balti zīda aizkari.

Es vēroju, kā vīrieši tuvojās Baltajam dārzam. Cenšoties ieskatīties cauri zīdainajiem aizkariem, man krūtīs sāka drebēt satraukums. Auksti drebuļi pārklāja manu mugurkaulu; mani ceļgali zaudēja līdzsvaru. Nekad nebiju jutusies tik karsti un auksti vienlaikus, un es nokritu no koka zara, spēcīgi sasitot galvu.

— Kima! — Sina balss bija satraukuma pilna. Viņš nolēca no koka, lai pārbaudītu, vai es joprojām

biju dzīva.

Es pieskāros pakausim, atklājot, ka manos matos ieplūst asinis. Sairuss uzreiz noietās man blakus un izmantoja savu maģiju, lai mani izdziedinātu, un nepilnas sekundes laikā man atkal bija labi. Draugi palīdzēja piecelties, un manas acis sāka meklēt noslēpumaino enerģiju, kas man lika zaudēt līdzsvaru.

Baltā būdiņa tika novietota pie skolas ieejas. Manas krūtis savilkās, pamanot mazu zēnu pametam zīdaino aizkaru ēnas. Viņš nevarēja būt vecāks par desmit gadiem, viņa bālā āda šķita maīga kā ķiršu koka ziedlapiņas. Zēna baltajiem matiem piemita sudraba mirdzums, bet gaiši zilās acis šķita gandrīz aklas. Viņa priekšā noietās ceļos viss Baltais dārzs, ieskaitot direktoru un skolotājus. Tikai es paliku stāvam kājās kā bez prāta un apdullusi.

Es biju gatava noieties ceļos, lai izrādītu cieņu, taču jauns siluets parādījās no baltā zīda aizkariem. Mana sirds sastinga. Skaistākā meitene, kādu jebkad biju redzējusi, nostājās Orākulam pie sāna. Viņas garās, melnās skropstas pavērās, ļaujot man ieraudzīt viņas obsidiāna akmens acis, kas mani

caurdūra, kad viņa pamanīja mani stāvam kājās.

Meitene bija ģērbusies kā amazone, taču baltā kā visi pārējie. Apģērba apspīlētā augšdaļa tikko piesedza lielās krūtis un bālo ādu, bet garajiem svārkiem abos sānos bija ievērojami šķēlumi, kas atkailināja viņas garās kājas. Meitenei nebija apavu, tikai sarkana sprādze ap labo potīti un viens vienīgs auskars, kas bija saderīgs ar dārgakmeni caurdurtajā nabā. Viņas sarkanie mati brīvi plīvoja, aizsedzot atlētisko ķermeni. Uz brīdi es prātoju, kā viņa spēja tikt galā ar tik gariem matiem, kas sasniedzās pār ceļgaliem.

Tikai tad es sapratu, ka joprojām biju kājās kā nemiernieks.

Meitene ar graciozu kustību pacēla gaisā roku, viņas enerģija nogrūda mani zemē, iespiežot manu seju zālē. Mani nekad nebija skārusi tik liela vara, tomēr es zināju, ka biju to pelnījusi par necieņas izrādīšanu.

Karsts vilnis apņēma manu mugurkaulu. Mana dvēsele tika apburta, liekot man vēlēties noskaidrot, kas bija tā noslēpumainā meitene. Man bija jāiepazīstas ar viņu, un tas mani padarīja izsalkušu tā, kā nekad nebiju iedomājusies.

T A I L E R S

Es biju pavisam kails bezsejainu galvu pūlī. Tukšie silueti mani ieskāva, mēģinot pieskarties manai ādai, bet katrs pieskāriens atņēma gabaliņu manas enerģijas. Bezsejainie elfi smējās savās necilvēcīgajās balsīs, un es kļuvu tukšs, tāpat kā viņi.

Pēkšņi no tumsas parādījās slaida roka ar gariem, asiem nagiem un satvēra manu kaklu. Sākumā es mēģināju ar to cīnīties, bet tikai tad sapratu, ka tā cenšas man palīdzēt. Maigā āda, kas pieskāvēs manējai, slīdēja pār manu krūškurvi, izstumdama mani no gaudojošā pūļa.

Asie nagi iecirtās manā miesā, taču es nejutu

sāpes. Noslēpumainā roka aptina pirkstus ap manu dvēseli, un es biju gatavs tikt iznīcināts, noslīcināts savās bailēs, taču roka bija pavisam mierīga. Tā vietā, lai mani sāpinātu, tā atstāja mierinošu liesmu, kuru es biju pazaudējis jau sen. Atvieglots es aizvēru acis un jutu, kā vēl viens siltu roku pāris piekļaujas maniem aizvērtajiem plakstiņiem. Maigais pieskāriens glāstīja manu ādu kā zīdainas ziedlapas, ļaujot man uz brīdi aizmirst savu pagātņi, dienu, kad Klemondioni nogalināja manu ģimeni.

Es tiku izsists no sliedēm, kad neticami karstas, mīkstas lūpas pieskārās manējām, un es padevos kaislīgajam skūpstam, izjūtot liesmojošu enerģiju atstājam manu ķermeni. Kad atvēru acis, neieraudzīju neko citu kā tikai tumsu. Tajā mirklī es sapratu, ka mani centās iztukšot Klemondions. Es mēģināju cīnīties, taču biju bezspēcīgs. Mans ķermenis jutās smags, piekalts pie zemes, es vairs nebiju spējīgs izdarīt neko, lai atbrīvotu sevi no Klemondiona. Mani paralizēja bailes.

Pēkšņi es strauji ievilku elpu, iepletu acis un, pateicīgi nopūtos, pamanīdams, ka joprojām atrodos pats savā guļamistabā.

— Tikai murgs... — es nomurmināju, bet mana

sirds no ārprāta stipri trakoja.

Es pārbaudīju savu kreiso roku, jo to bija caurdūrušas asas sāpes. Uz manas ādas bija parādījies vēl viens melns simbols, bet es to nespēju izlasīt. Bija tikai viena persona, kas to varētu iztulkot. Ītans bija labs draugs, taču viņš nekad nedalījās savās zināšanās bez maksas, kaut gan bija pietiekami bagāts, lai neuztrauktos par naudu.

Pēkšņi kāds piekļāvēja pie manas guļamistabas durvīm.

— Nāc iekšā, Oskar! — es ļāvu savam sulainim ienākt istabā.

— Jā, ser! — Oskars iesoļoja telpā, staigājot lēnāk nekā gliemezis. Viņa grumbainie plaksti savilkās patīkamā smaidā. — Kāpēc jūs negulējāt Elitē?

Es pie sevis prātoju, nespēdams atcerēties iepriekšējo nakti, jo manu prātu bija pārņēmis murgs.

Palūkojos uz Oskaru un pasmaidīju.

— Grūta nakts? — Oskars pasmīnēja, mēģinot sagatavot manu uzvalku Orākula ierašanās brīdim. Oskara vecās rokas drebēja. Bez vilcināšanās es piecēlos, lai viņam palīdzētu. Oskars bija uzticīgs

manas ģimenes kalps ilgāk, nekā es spēju atcerēties. Viņš bija daļa ģimenes pirms manas dzimšanas un palika pie manis arī pēc manu vecāku nāves. Oskars bija vienīgā ģimene, kas man bija palikusi.

— Kā jau parasti. — Es viņam palīdzēju sagatavot savu apģērbu. — Varbūt tev vajadzētu apsēsties? Es likšu citām kalponēm pagatavot mums abiem brokastis.

— Esmu tās jau pagatavojis, ser! — Oskars pietuvojās logam, velkot vaļā aizkarus. Lēnām. Ļoti, ļoti lēnām.

— Ko? Pa kuru laiku? Tev vajadzētu darīt mazāk un vairāk atpūsties! — Spilgts saules stars iedūrās man acīs, apžilbinot acis. Mana istaba bija pārāk balta un gaiša, taču es nevēlējos neko mainīt. Tas man patiešām lika justies kā mājās. Es mīlēju savu balto, pūkaino paklāju un baltās mēbeles. Tās atgādināja ziemu, priecīgos mirkļus no bērnības, kad mana ģimene vēl bija ar mani.

— Jūs vairs nenākat mājās tik bieži. Es nevaru palaist garām iespēju jūs pabarot, kungs! — Oskars pabakstīja man vēderu ar saviem krunkainajiem pirkstiem. — Paskatieties uz sevi! Tikai kauli un āda! Jums nav gaļas, ser.

— Par ko tu runā? Mans ķermenis ir dievišķīgs!
— Es paskatījos lejup uz savu vēderpresi un iesmējos. Oskars vienmēr centās mani piebarot. Ja es viņam ļautu, viņš pārliecinātos, ka es esmu kārtīgi apaļīgs un mīksts. — Ļauj man ātri ieiet dušā, un es pievienošos tev pie galda!

Es paņēmu sagatavoto divieli un ieslīdēju vannas istabā. Tikai pēc tam es atcerējos solījumu, ko devu savam labākajam draugam Lātanam. Man vajadzēja viņam atnest grāmatu, vienu no mana tēva kolekcijas. Tas bija galvenais iemesls, kāpēc es nakšņoju savā bērnības mājā.

Es centos pasteigties ar dušu, jo ienīdu pārāk ilgu vienatni. Šīs sienas man lika pārāk daudz domāt, un domāšana man nekad nebija veselīga. Vienatne bija pārāk bīstama.

Kad pabeidzu mazgāties un atgriezos savā guļamistabā, Oskars sēdēja krēslā ar skatu uz logu. Viņa acis bija cieši aizvērtas, un viņš krāca pietiekami skaļi, lai nobiedētu iedzīvotājus otrā pasaules galā.

Tā vietā, lai viņu modinātu, es ļāvu viņam atpūsties tik daudz, cik nepieciešams. Klusēšana nebija mana stiprā puse, bet man izdevās sagērbties,

neizdvešot ne skaņas. Mana āda dega sasodīto simbolu dēļ, taču neuzdrošinājos tos kasīt. Iepriekšējo reizi es pavadīju gadsimtu pie dziednieka, lai pārliecinātos, ka no manu nagu skrāpējumiem nepaliek rētas.

Noskrēju lejā uz pirmo stāvu, lai paņemtu brokastis un grāmatu Lātanam, un žigli pazudu atpakaļ savā guļamistabā, pirms kāda no istabenēm bija pamanījusi manu klātbūtni. Oskars vēl gulēja, un es apsēdos uz palodzes mīkstās virsmas tieši viņa priekšā.

Krākšana apstājās.

— Jūs esat ļoti ātrs, jaunais kungs! — Oskars tēloja, ka nav aizmidzis. — Šis baltais uzvalks liek jums izskatīties pēc geja!

Es gandrīz aizrījos ar savu ēdienu. Ko?

— Esmu pārliecināts, ka visām jūsu dāmām tas patiks! — viņš turpināja.

— Tu esi bezkauņa, Oskar! — es pasmīnēju.

— Paldies, ser! — viņš iesmējās kā jautrs bērns.

— Man tagad jāiet! — es paziņoju, kad mans šķīvis bija tukšs. — Lūdzu, nemirsti no vecuma, kamēr manis nav, labi? Tu man joprojām esi vajadzīgs!

— To mēs redzēsīm, ser. Mēģināšu nenosprāgt, es apsolu! — Oskars atkal iesmējās.

Es ignorēju viņa sauso humoru un, paķēris grāmatu Lātanam, izgāju no istabas, cenšoties nemanīts pazust.

Diemžēl izgāzos.

— Naitblūma kungs! — vilinoša balss mani apturēja.

Lēnām pagriezos un ieraudzīju Amandu. Viņas karameļu gaišie mati bija sasieti astē, bet man bija vienalga. Svarīga bija tikai viņas nepiedodami īsā kleita.

— Man vajadzētu tevi sodīt par nepareizu apgērību darba stundās! — es palūkojos uz viņas kājām.

— Es tā ceru! — Amanda aplika rokas ap maniem pleciem un piespiedās manam ķermenim. Es sev apsolīju, ka beigšu gulēt ar istabenēm, bet es jau grasījos izgāzties. Atkal.

Sasodīts, es biju tik nevarīgs, kad vajadzēja pretoties baudai.

— Es gribu, lai tu mani noper, — Amanda nočukstēja.

Par laimi, draudzība man bija svarīgāka par visu

ciņu. Es atkāpos un ciešāk piespiedu grāmatu pie bīksēm, cenšoties kontrolēt savu dabu.

— Es tevi sodīšu, nedarot neko no tā! — Es vēlreiz paskatījos uz viņas kājām un piespiedu sevi aizgriezties. Tik labs zēns!

Es izskrēju no savas mājas ātrāk nekā jebkad. Lātans mani jau gaidīja, laiski sauļodamies uz manas mašīnas.

— Es ceru, ka tu neesi saskrāpējis manu mazulīti! — Es pārbaudīju katru savas mašīnas centimetru.

— O, šodien tu esi klāt tik agri! Vai tad tavā mājā nebija nevienas sievietes? — visbeidzot pakāļa ierunājās.

— Nē, es vienkārši noliku mūsu draudzību pirmajā vietā! — es iemetu viņam ar grāmatu.

— Ļoti dāsni no tavas puses! — Lātans iesmējās. — Bet, vai spēsi to izdarīt visas dienas garumā? Tu man esi svarīgs, es nevēlos, lai tu nomirsti no aktivitāšu trūkuma!

Uz brīdi es iedomājos, kā iesitu viņam dūri sejā.

— Nav jau tā, ka es esmu atkarīgs no sekса! — Es nogrūdu viņu no savas automašīnas. Lātans nolaidās uz kājām kā liels kaķis, tomēr es biju lepns,

ka man izdevās sabojāt viņa mūžīgi skaisto un pilnīgo frizūru. — Kāpēc tu esi šeit tik agri?

— Mums ir uzdevums no Desmonda, — Lātans nopietnā balsī paziņoja, — Kā jau tu zini, jaunais Orākuls ierodas šodien, bet ne viens.

— Tātad tas ir viņš? — es vaicāju.

— Patiesībā Orākuls ir ļoti jauns zēns! — bez emocijām atbildēja Lātans.

— Ko? Nopietni? — es biju pārsteigts. — Cik viņam gadu? Es domāju, ka tikai pieaugušie var kļūt par Orākuliem!

— Neesi smieklīgs! Ikviens var kļūt par Orākulu jebkurā vecumā. — Lātans atvēra grāmatu, ar kuru viņam iemetu, un šķirstīja to ar vienaldzīgu seju. — Puikam vasaras beigās paliks vienpadsmit.

— Tātad kāds ir mūsu uzdevums? — es prātoju, iekāpjot mašīnā.

— Orākulam būs daži Sargi. Viņi aizstāvēs Balto dārzu no iespējamiem uzbrukumiem. — Lātans iekāpa mašīnā. — Tomēr ir vēl viena persona, kuru mums jāpatur redzeslokā. Viņa ir Orākula personīgais miesassargs un slepkava. Mums jāpārlicinās, ka viņa jūtas ērti un pārzina apkārtni, noteikumus un studentus.

— Slepka Baltajā dārzā gan izklausās ļoti gudri, — es iedarbināju automašīnu un nopūtos, domājot par pieredzējušas slepkavas pieskatīšanu. — Vai viņa vismaz ir Tīrā?

— Es, godīgi sakot, nezinu. Desmonds domā, ka nav par ko uztraukties, jo slepkava ir tikai Orākula drošības labad. Mēs nevaram ļaut kādam ievainot zēnu! — visbeidzot Lātana ledainajā sejā parādījās vismaz kaut kādas emocijas.

— Tātad mums ir jāievāc vairāk informācijas un jāpārlicinās, ka Orākula sargeņģelis nenogalina nevienu studentu? — es ierūcos.

— Nē! — Lātans nolika grāmatu. — Mūsu pienākums ir parūpēties, lai miesassardze ir apmierināta ar dzīvi Baltajā dārzā. Viņa būs daļa no ģimenes.

— KO? Vai viņa paliks Elitē? — es neapmierinātā balsī jautāju.

Lātans kādu laiku klusēja. Es nopūtos.

— Jā, — viņš pārtrauca klusumu, — viņa paliks augšējā stāvā kopā ar Orākulu. Tāpēc mums jādodas turp jau tagad un jā sagatavo viss pirms viņu ierašanās.

Man nepatika ideja, ka jauns zēns būtu Orākuls

un vadītu Balto dārzu. Pieskatīt veselu skolu bija smaga nasta. Tomēr ideja par slepkavas uzturēšanos Elitē katru dienu un nakti mani satrauca. Es nevarētu gulēt, zinot, ka maniem draugiem draud briesmas. Šī doma vien radīja man nelabu dūšu.

Pēc ilga klusuma mēs beidzot nonācām pie Elites. Nikola vienatnē nēsāja smagās mēbeles, it kā tās nesvērtu ne nieka. Kristala droši vien visu organizēja, tas bija viņai raksturīgi. Tikai Ītans stāvēja ārā, lūkodamies uz augšējo stāvu. Ieraugot viņu, es atcerējos par savu jauno simbolu, kas dedzināja manu roku kā ellē.

Pirms izkāpu no mašīnas, es nedaudz pakasīju roku, lai mazinātu svilinošās sāpes. Lātans paskatījās uz mani ar noraizējušos skatienu.

— Vēl viens? — viņš klusi jautāja, uzlikdams plaukstu virs mana jaunā simbola.

— Jā. — es smagi nopūtos, jūtot, ka sāpes lēnām izzūd. Lātans bija labs daudzās lietās un kontrolēja neskaitāmus elementus. Viņa klātbūtne varēja likt ikvienam justies droši. Kad biju mazāks, es vienmēr viņā saskatīju kaut kādu varoni.

— Ko tas saka? — Lātans jautāja.

Viņa balss mainījās, tā kļuva rūpju pilna. Tas man atgādināja dienu, kad parādījās pirmais simbols.

Es biju tikai astoņus gadus vecs zēns, un toreiz Elites vēl nebija. Lātans man bija svešs, lai gan es zināju par viņa panākumiem. Vienpadsmit gadu vecumā viņš jau bija viens no labākajiem studentiem, taču mēs nekad nerunājām. Līdz dienai, kad manai ģimenei uzbruka Klemondioni un Lātana tēvs, Karaliskais Sargs, izglāba manu dzīvību savā pēdējā dienesta dienā. Tiku aizvests pie dziednieka, kur vairākas nedēļas pavadīju bezsamaņā. Kad pamodos, bija parādījies pirmais simbols, bet es biju agoniskās mokās. Spēcīgā maģija mani uz laiku bija apžilbinājusi. Mans ķermenis bija ievērojami novājināts, un es biju nobijies.

Pie manas gultas dziednieka kabinetā sēdēja vecāks zēns. Viņa balss bija satraukuma pilna, tomēr pārsteidzoši mierīga. Tas mazināja manas sāpes, un es vairs nejutos tik vientuļš. Tikai vēlāk es uzzināju, ka tas bija Lātans, mana glābēja dēls.

— Tailer, es runāju ar tevi! Tu taču zini, ka man nepatīk, kad mani ignorē, — Lātans norūca,

joprojām skatīdamies uz manu saskrāpēto roku.

— Piedod, es tikko kaut ko atcerējos, — es mēģināju pārtraukt ar nagiem rakties jaunajā simbolā. — Nevaru to izlasīt. Nekad neesmu redzējis to nekur citur!

Es gribēju ar Lātanu pārrunāt simbola nozīmi, jo viņš iemācīja man lasīt dažādās valodās, arī senās, taču Kristala mūs pārtrauca.

— Vai jūs gatavojaties mums palīdzēt, vai tērēsiet šeit visu dienu? — viņa pieliecās pie mašīnas loga. Par brīnumu, viņa joprojām nebija tērpusies baltā. Tikai dārga zelta kleita knapi apsedza viņas pievilcīgo ķermeni.

Neteicis ne vārda izkāpu no automašīnas un nekavējoties devos uz augšējo stāvu, kur vēlāk apmetīsies Orākuls. Nikola jau bija tur, bīdīdama papildu mēbeles zēna miesassardzei.

— Palīdzēt? — es jautāju, jau zinot atbildi.

— Vai izskatās, ka man vajadzīga palīdzība, Tīrais? — Nikola uzmeta man nosodošu skatienu.

— Es tikai cenšos būt pieklājīgs, labi? — es pabolīju acis. Ar šo Amdrovenu bija grūti runāt, un es pat nebiju tāds Tīrais, kurš ienīda Amdrovenus.

— Kas noticis ar tavu roku? Tas izskatās pretīgi.

Ja tev pret kaut ko ir alergija, tev nevajadzētu to ēst!
— Nikola piebilda: — Tev derētu būt rūpīgākam
pret sevi!

Lūk, kur tā bija — viņas draudzīgā puse!
Reizēm Nikola varēja būt ļauna maita, taču viņa
vienmēr rūpējās par saviem draugiem. Diemžēl es
nevarēju viņai atklāt patiesību par savu roku.

— Paldies par padomu, es centīšos to paturēt
prātā! — es neveikli pasmaidīju.

Man patika valkāt tumšas krāsas, taču Orākulu
ierašanās laikā bija tradīcija būt tērptam baltā.
Diemžēl mans uzvalks bija sabojāts ar asinīm no
skrāpējumiem, un man pēc iespējas ātrāk vajadzēja
pārgērbties. Cerībā atrast tīru kreklu un jaku es
devos uz savu guļamistabu. Atšķirībā no manas
ģimenes mājas Elitē mana istaba bija tikpat melna
kā Klemondiona pakaja. Tikai dažas skaistu ainavu
un laimīgu dzīves mirkļu fotogrāfijas izdaiļoja
tumsu ar krāsām.

Es atvēru savu skapi un aizdomās sastingu.
Zemeņu smarža kutināja manas nāsis, un es zināju,
kurš vainojams.

— Kristal, es zinu, ka tu esi traka stalkere. Ko tu
gribi? — manas acis sekoja saldās smaržas pēdām.

— Ja es tev pateiktu, tas iznīcinātu manu labās meitenes tēlu un padarītu manu muti netīru. — Kristala izsoļoja no manas privātās vannas istabas. Viņas zelta kleita jau bija pazudusi, tikai mežģiņu apakšveļa aizsedza viņas pilnības.

— Neuztraucieties, es protu glabāt noslēpumus! — es novilku savu asiņaino jaku un kreklu. — Ja tu izdziedēsi manas brūces, es apsolu nebojāt tavu frizūru.

Tā droši vien bija zīme no augšas, jo veselīga seksuālā dzīve palīdzēja maniem simboliem ātrāk dzīt. Tas pats strādāja pie jebkurām citām brūcēm, un Kristala to labi zināja. Viņas ķermenis vilinoši lēnām tuvojās manējam. Lai gan es zināju, ka viņa to dara ar nodomu, tas strādāja sasodīti labi.

Piedod, Lātan, man tomēr vajadzīgs veselības vingrinājums! Mana sirdsapziņa neļautu man pamest šo meiteni bez baudas, kad viņa ir tik laipna, lai piedāvātu man dziedināšanu.

— Labi, ka es varu novērst jebkuras sāpes, — Kristala nočukstēja. Viņas lūpas maigi pieskārās manam kaklam, pār manu ķermeni raidot karstus drebuļus. Es jutu, kā jaunais simbols atdziest.

Nedomādams es viņu pacēlu un aiznesu uz

savu gultu. Kristala aplika kājas ap manu vidukli un pieklāva savus gurnus man tuvāk. Kāda ķircināšana! Atbildot uz viņas pavadinošajām kustībām, mana roka noglāstīja viņas ādu, manas lūpas nolaidās uz atslēgas kaula, slīdot uz viņas krūtīm. Kristala maigi ievaidējās. Es novilku viņas krūšturi un jutos tā, it kā mums būtu viss laiks pasaulē. Bet es kļūdījos.

— Tailer! — Lātana dusmīgā balss iedūrās ausīs. Viņš klauvēja pie durvīm tik stipri, ka tās gandrīz salūza. — Nikola man teica, ka tev vajag jaunu jaku, tāpēc es tev atnesu vienu no savām. Es zinu, ka tavs drēbju skapis sastāv no tīras tumsas.

— Kāpēc tu par to izklausies tik dusmīgs? — es iebļāvos viņam pretī.

Kristala ķiķināja un iekoda man ausī. Viņas gurni turpināja virzīties tuvāk manējiem.

— Tāpēc, ka man ir sajūta, ka tu šobrīd nodod mūsu draudzību! — Lātans pasmējās no durvju otras puses.

— Par ko viņš runā? — Kristala samulsusi vaicāja.

— Neko, viņš vienkārši ir stulbs, — es nočukstēju, turpinot skūpstīt meitenes ķermeni.

Es cerēju, ka Lātans padosies un aizies, taču

atkal kļūdījos.

Durvis atvērās, un nekaunīgais pakaļa ienāca tā, it kā es lasītu grāmatu, nevis gulētu virs kailas meitenes.

— Vai jūsu sports nevar pagaidīt? — viņš bezkaunīgi blenza uz mums ar savām tumši zilajām acīm.

Es jutu, kā Kristalas ķermenis saspringst no dusmām. Izmantodama gaisa elementu, viņa mani aizspēra no sevis prom, un es lidoju pāri visai istabai.

— Kā tu uzdrīksties, dirsa? — viņa nošņāca uz Lātanu, mēģinot aizsegt savu ķermeni.

— Ejiet! — Lātans pavēlēja stingri noraidošā balsī.

Kristala nikni norūca un izgāja no manas istabas, paņemdamā sev līdzīgu segu.

Tajā brīdī es ienīdu savu labāko draugu un gribēju viņu nožņaugt.

— Taisies un pacenties vismaz vienu dienu apklusināt savu locekli! — Lātana seja bija pārāk nopietna, lai strīdētos viņam pretī. Viņš uzlika balto jaku uz manas gultas un stāvēja man blakus, sakrustojis rokas virs krūtīm. Tā vietā, lai dotos

prom, viņš turpināja mani draudīgi vērot.

Man nepatika, kad kāds man teica, ko darīt, bet Lātans nebija tikai mans labākais draugs; viņš bija arī Elites vadītājs un Baltā dārza telpās man bija viņam jāpakļaujas. Daļa manis bija dusmīga uz viņu, bet otra daļa bija dusmīga uz sevi, jo nespēju kontrolēt savus kārdinājumus.

Nopūties es piecēlos no grīdas. Kaislīgais noskaņojums bija pilnībā iznīcināts, atstājot mani kašķīgu. Pēc pāris mirkļu intensīva klusuma man izdevās sagērbties izskatīties pienācīgi.

Lātans turpināja man sekot kā ēna, vērojot katru manu kustību. Viņš pārliecinājās, ka es palīdzu pārējiem gatavoties Orākula ierašanās brīdim bez jebkādam blakus nodarbēm. Kad visu bijām pabeiguši, manas dusmas un neapmierinātība bija izgaisušas. Kad Lātans visiem sagatavoja brokastis — manā gadījumā jau otrās — es pat aizmirsu, par ko biju dusmīgs.

Visi apsēdāmies pie kopīga pusdienu galda kā īsta ģimene. Elite lika man justies pilnīgam.

— Oho, tā ir labākā lieta, ko jebkad biju nobaudījusi! — paziņoja Kristala, priecīgi skatīdamies uz Lātanu. Arī viņas atmiņa bija tikpat

sūdīga kā manējā, kad runa bija par dusmām uz mūsu vadoni.

— Vai es varu saņemt otru porciju? — Nikola sagatavoja šķīvi, turot to augšā, it kā lūgtu dievus par vēl vienu perfektu maltīti.

— Nē. Tas ir viss. Mums pēc minūtes jādodas, Orākuls drīz būs klāt. — Lātans sāka novākt galdu. — Pēc sagaidīšanas ceremonijas notiks balle par godu jaunajam Orākulam. Pārtikas būs daudz. Būtu necieņa, ja pēc tik bagātīgām brokastīm neviens neēstu ballē!

— Vai tad ballītes atkal ir atļautas? — Ītans izklausījās uzjautrināts.

— Jā, bet mums jāpaliek modriem. Tas būs pirmais pasākums pēc ļoti ilga laika, un Klemondioni varētu sajust enerģiju. Mums jābūt gataviem uz visu! — Nikola piebilda.

— Es tik ļoti neuztrauktos par Klemondioniem. Orākuls pats ir apstiprinājis balli, un no šodienas būs vairāk Sargu. Baltais dārzs būs drošībā, — Lātans skaidroja, izšķīdinot netīros šķīvjus miglai līdzīgā ēnā.

Es vienmēr brīnījos, kāpēc viņš man lika lūgt Oskaram pasūtīt jaunus šķīvjus. Nu es sapratu.

— Tailer, vai tu nāksi uz ballīti?— Ītans pasmaidīja viltīgām acīm.

Es grasījos pateikt nē.

— Viņš būs! — Lātans atbildēja manā vietā. — Tas ir mūsu visu pienākums! Tā ir tradīcija, un to nedrīkst lauzt neviens. Īpaši mēs, Elite!

— Lieliski... — es neapmierināti nomurmināju.

— Mani priecē jebkas, ka tik tur ir ēdiens! — Nikola pasmējās.

Man patika ēdiens un ballītes, bet saviesīgi pasākumi Baltajā dārzā bija briesmīgi. Galvenokārt tāpēc, ka zemākas klases skolēni un biedējošas meitenes mēģināja mani nopratināt un uzzināt pēc iespējas vairāk privātu detaļu par manu dzīvi.

Pienāca laiks ierasties skolā. Visi studenti un skolotāji bija savākušies lielā skudru pūznī, un doma par iešanu garām kliezdošu meiteņu grupai mani patiesi biedēja. Man patika uzmanība, bet dažkārt bija par daudz. Kurš gan nevēlētos, lai viņu pielūdz un grib? Tikai garlaicīgi cilvēki. Tomēr mani neuzjautrināja ideja, ka kaut kādas trakās kliegtu man ausīs, atzīstoties mīlestībā.

Tikai viena veida kliegšana man patika.

— Ej tu... — Ītana žoklis no šoka atkārās, kad

viņš pamanīja ievērojamo skaitu skolēnu, kas pulcējās ap Balto dārzu. —Mums rīt būs salauztas bungādiņas, tas ir skaidrs.

Kad izkāpām no mašīnas, es nevarētu piekrist viņam vēl vairāk.

Pēkšņi svaigs pavasara vējiņš aptvēra manu ādu, nogremdējot manu saprātu dīvainā nemierā. Mana kreisā roka uz sekundi kļuva nejūtīga. Pirms es to sapratu, visi mani simboli bija eksplodējuši vienlaikus, liekot mana ķermeņa kreisajai pusei izskatīties kā notetovētai. Man nebija iebildumu pret izskatu, bet sajūta bija pretīga. Manu ādu pārņēma durstošas sāpes. Bija nepieciešama visa mana enerģija, lai paliktu pie samaņas, kad mans ķermenis sāka drebēt.

— Lielisks laiks, — es nočukstēju.

Lātans mani aizdomīgi nopētīja, bet klusēja. Es zināju, ka viņš nojauš par manām sajūtām, bet es arī zināju, ka nav īstais brīdis ļauties sāpēm. Man nācās saglabāt mieru un izlikties, ka viss ir kārtībā.

Mēs pamājām viens otram ar galvu, un pēc asas ieelpas Lātans aizgāja pa celiņu. Nodūris skatienu lejup, es sekoju viņa graciozajai gaitai. Es nebiju spējīgs koncentrēties, un meitenes, kas skaļi blāva

manu vārdu, nepalīdzēja. Biju gatavs nogībt vai pat nomirt. Es nebiju īsti pārliecināts, kas ar mani notika, taču man nebija laika par to domāt. Es vienkārši cerēju, ka tas pāries pietiekami drīz.

Kad beidzot ieradāties pie skolas ieejas, es biju gatavs sabrukt. Lātans raidīja uz manu pusi zemu enerģijas vilni, lai palīdzētu man nostāvēt kājās. Man vajadzēja paziņot Orākula ierašanos ar mūzikas elementa maģiju, taču nebiju pārliecināts, vai to izdarīju. Mana apziņa jau bija pazudusi.

Pēkšņi atcerējos savu murgu. Pūlis ap skolu šķita tikpat bezsejains un tukšs kā manā sapnī. Ēnu silueti, kas izsalkuši pēc enerģijas.

Orākuls ieradās, bet es nespēju pacelt acis. Jutos atvieglots, kad visiem nācās nomesties ceļos, lai parādītu cieņu pret jauno vadoni. Mani simboli lika justies kā ugunī un ledū, liekot manam saprātam lēnām attālināties. Manī sajaucās divdesmit dažādas emocijas, un es pat nebiju pārliecināts, vai kādai no tām zināju skaidrojumu.

Diemžēl es zaudēju kontroli. Mana sadragātā prāta pārpalikušie gabali izšķīda tumsā, un es sabruku.

Kad pamodos, bija jau vakars. Es biju savā

guļamistabā Elitē. Mans apģērbs bija skaisti salocīts un nolikts man blakus uz naktsгалdiņa. Šajā mājā bija tikai viena persona, kas labi prata salocīt un sakārtot mantas — Lātans.

Lēnām piecēlos sēdus, mēģinot saturēt smadzenes vienā gabalā. Pavēries uz savu tukšo istabu, es beidzot atcerējos notikušo. Pārbaudīju roku un ķermeni, lai pārlicinātos, vai simboli joprojām dejoja pār manu ādu, taču biju tīrs. Neviena tintei līdzīgā lāsta.

Lēnā zombiju gaitā man izdevās pieslīdēt pie skapja, lai uzvilktu ādas bikses un pirmo T—kreklu, kas pagādījās pa rokai. Manu saprātu pamodināja izsalkušā vēdera troksnis, un es kā izbadējies suns sāku ošņāt gaisu, ļaujot tam mani vadīt.

Sekodams smaržai, es nokļuvu pirmajā stāvā, kur atradās virtuve. Kāds kaut ko gatavoja, lai gan šķita, ka bija nakts vidus. Es cerēju, ka tas būs Lātans vai vismaz Nikola, taču siluets, ko pamanīju, bija svešs.

Pirms paguvu nonākt līdz virtuvei, es pamanīju, ka no lampas nāk vāja gaisma. Negaidīti man krūtīs sāka kņudēt neparasts uztraukums. Pie krāsns stāvēja meitene ar gariem, rudiem matiem.

Vispirms es redzēju tikai viņas kailās un skaisti garās kājas. Viņas mati aizsedza pārējo ķermeni, un es nebiju pārliecināts, ka viņa vispār bija apģērbta.

Es vēlējos viņai vaicāt, kas viņa ir, bet, dodoties uz priekšu, mana krekla augšdaļu caurdūra virtuves nazis, kas acumirkli pienagloja mani pie sienas. Pirms es ko varēju apjēgt, meitene kā nindzja bija pārlēkusi pāri galdam un izvilka no sienas nazi, lai piespiestu to pie manas rīkles.

Es palūkojos lejup uz meiteni. Viņas acis bija melnas kā obsidiāna akmens, kas sajaukts ar Visumu — pilnu ar zvaigznēm. Viņas skropstas bija neticami garas un lika acīm izskatīties lielākām. Meitenes lūpas bija valdzinošas, un es varēju tikai iedomāties, ko tās spētu izdarīt. Svešinieces augstie vaigu kauli lika viņai izskatīties graciozai, tomēr vardarbīgais spīdums skatienā nedaudz satrauca, kad noslēpumainā būtne piespieda nazi ciešāk manai ādai.

Meitenes lūpas pašķīrās, it kā viņa grasītos man kaut ko pajautāt, bet vārdi neatskanēja. Manas acis nolaidās zemāk, lai noskenētu viņas ķermeņa valodu. Tikai tad es sapratu, ka viņai mugurā bija tikai īss naktskrekls, kas atkailināja viņas skaistās

kājas, un tas bija pārāk caurspīdīgs, lai aizsegtu kaut vienu ķermeņa daļu. Audums bija plāns, ļaujot man redzēt viņas krūtis. Tikpat labi viņai varēja arī nebūt apģērba.

Svešnieces izskats mani šokēja, un es aizmirsu iemeslu, kāpēc es vispār nokāpu uz pirmo stāvu. Tā vietā, lai pārbaudītu viņas cīņas prasmes un ķermeņa valodu, es meiteni vēroju kā izsalcis pūķis. Runājot par pūķiem, viens gulošais pamodās manās biksēs, ignorējot nazi manā kaklā. Uzbudinājums piepildīja manas asinis, un tas visādā ziņā bija nepareizi. Nebiju pārliecināts, kas bija sliktāk — tas, ka biju uzbudināts, kamēr skaista meitene varēja izdarīt vienu kustību, lai man pārgrieztu rīkli, vai arī tas, ka biju tik izcils cīnītājs tik tuvu pretiniecei, kas pirms sekundes manā virtuvē gatavoja steiku.

— Es nevaru izlemt, vai man vispirms izdurt tavus acu ābolus vai pārgriezt tev rīkli, — meitene beidzot ierunājās. Viņai bija skaists, manām ausīm svešs akcents. Izklausījās, ka viņai būtu grūti runāt. Varbūt slepkava nebija pieradusi sarunāties ar savu upuri? Kurš zināja? Neskatoties uz viņas runasveidu, viņas valdzinošā balsis radīja patīkamu tirpoņu manā kaklā. Veids, kā kustējās viņas pilnīgās lūpas,

bija daudz aizraujošāks nekā caurspīdīgais naktskreklis.

— Kā tevi sauc? — es ziņkārīgi jautāju. Kas man kaitēja? Es nespēju noticēt savām domām. Jebkurā citā situācijā es būtu cīnījies ar ikvienu, kurš uzdrošinājās man uzbrukt Elitē.

— Nav tava darišana! — viņas izruna padarīja mani traku. Uzbudinātu.

— Labi, Nav Tava Darišana. Kāpēc tu mani mēģini nogalināt manā virtuvē? — izaicinoši smaidot jautāju.

— Vai tu gribētu mirt citā telpā? — viņa centās nesmierties par manu asprātīgo joku, bet es redzēju, kā viņas lūpu kaktiņi noraustījās. — Tev nevajadzētu ložņāt citiem aiz muguras. Esmu ļoti temperamenīga. Vietā, no kuras es nāku, ir viegli nomirt, ja neesi pietiekami piesardzīgs.

— Un kur tas ir? — es vaicāju, cenšoties ignorēt viņas knapi apsegtās krūtis, kas bija cieši piespiedušās manam krūškurvim. Sasodīts, viņa bija skaista!

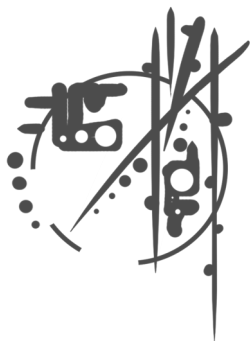
Pēkšņi viņas acis pavērās plašākas. Ar vēl vienu nindzjas kustību meitene atrāvās no manis pēc iespējas tālāk. Viņas vaigi kļuva sārti, bet tumšās acis

pieplūda ar niknu enerģiju.

— Mani sauc Evelīna Snova! — viņa ierūcās, vicinot virtuves nazi gaisā, it kā dzēšot apmulsumu. Viņas acis neuzdrošinājās pakāpties augstāk par grīdu. — Pazūdi, pirms es tevi nogalinu, Naitblūm!

— Pagaidi, kā tu zini manu vārdu? — es sastingu.

— Es esmu Orākula personīgā slepkava. Es zinu ikviena vārdu Baltajā dārzā. — Evelīnas acis beidzot atkal sastapās ar manējām. Viņas pašpārlicinātība bija atgriezusies, un es jutu, kā viņas enerģija caururbj manu. Tajā brīdī es sapratu, ka man bijusi taisnība par viņu. Evelīna bija bīstama mūsu sabiedrībai — viņa bija nepatikšanas.

E V E L Ī N A

Es rāpoju cauri nebeidzamai dubļu bedrei, cenšoties noķert elpu. Mana sirds tik spēcīgi daudzījās, ka es dzirdēju tās šausminošo atbalsi, kas ieskāva alu. Akmens sienas nospieda manas maņas, mezglojot kaklā vainas apziņas un dusmu kamolu. Pēc neskaitāmām skriešanas un slīkšanas reizēm tajā pašā dubļu baseinā es beidzot sasniedzu koka durvis alas vidū. Viegls drebulis vājināja manu realitātes tvērienu. Es centos saprast, kā tur nokļuvu, jo bezgalīgajam dubļu labirintam nebija izskaidrojama. Es zināju, ka tas, visticamāk, bija sapnis. Diemžēl man nebija absolūti nekādas varas pār to. Tā vietā, lai to pārdomātu, es atvēru

noslēpumainās durvis un ļāvos vīzijai.

Tā bija tik reālistiska, ka es visu laiku aizmirsu, ka nekas no notiekošā nebija īsts.

Durvju otrā pusē atradās spogulis. Tas mani aicināja. Kā apjucis zvērs es sekoju saviem instinktiem. Es biju ziņkārīga, tomēr pārāk nobijusies, lai aplūkotu savu atspulgu, tāpēc mēģināju aizbēgt, taču vīzija neļāva man aiziet. Brīdī, kad es pagriezos, lai dotos prom, manā priekšā uzradās vēl viens spogulis, kas piespieda mani redzēt manu vissliktāko ienaidnieku. Atspulgs man parādīja piecus gadus vecu meiteni. Mans tēvs tur vēl bija dzīvs, un viņš stāvēja blakus meitenei, mācot viņu nebaroties kā zvēram. Mani mācīja. Viņš man teica, ja es mielotos kā briesmonis, es par tādu kļūtu.

Asaras dedzināja manas acis, taču es spogulī pieskāros tēva siluetam. Mazā meitene izmainījās, kļūstot par šausminošo radību, no kuras tēvs vienmēr bija baidījies. Viņa izdvesa gaudojošu skaņu, un spogulis eksplodēja miljonos sīkos gabaliņos. Tik mazos, ka tos viegli sajaukt ar sniegu.

Izjutot sliktu dūšu un šausmas, es aizvēru acis. Mana smagā elpa pārvērtās par salu. Asinis

notraipīja mirdzošās lāstekas, kas izauga no katras manis izdvestās dvasas. Baiļu sajūta mani žņaudza, un es beidzot sapratu, ka tas bija tikai kārtējais mana prāta pārbaudījums.

— Tas ir tikai sapnis,— es sev čukstēju, — tas nav īsts. Tas nav tas, kas notika, nedz kas notiks.

Es turpināju sevi mierināt, ledus izkusa un asinis pārstāja krāsot sirreālos attēlus. Es lēnām ieelpoju, lai atgūtu kontroli pār savām emocijām, jo nebiju paredzēta, lai kaut ko justu.

Mana sirdsdarbība normalizējās, un savādie attēli izklīda. Es atvēru acis, šoreiz pa īstam. Luka sēdēja man blakus tikpat mierīgi kā vienmēr. Viņa bērnišķīgie pirksti spēlējās ar balto zīdu mūsu karietes iekšpusē, kurai mūs bija jāaizved uz Balto dārzu. Lukas zili sudrabortās acis atkal plūsmoja domās, un es nebiju pārliecināta, vai man vajadzētu pieminēt savu sapni. Viņš droši vien jau zināja par to ilgi pirms es to nosapņoju.

— Es redzu, ka tev ir jāatrisina mīkla, — Luka mierīgi sacīja. Viņa skatiens joprojām bija kā pielīmēts pie priekšvara. — Kas ir tas, ko tu meklē manā sejā, Snova?

Viņa vārdi vienmēr bija mīklas, bet es biju

iemācījusies viņā klausīties pietiekami uzmanīgi, lai saprastu, ko viņš domā.

— Man bija sapnis. Sirreāls, kur manas emocijas bija sajauktas ar pagātni un bailēm no nākotnes, — es atzinos. Es uzticējos Lukam kopš dienas, kad viņš man piedeva manus grēkus. Es tikai vēlējos, lai arī es varētu sev piedot.

— Vai tu joprojām domā par atriebību? — Lukas acis pievērsās man. Viņa sejā nebija emociju, un baltie mati lika viņam izskatīties kā skaista dieva skulptūrai, kas iemiesota bērna ķermenī.

— Jā. Man jāatriebj tēva nāve. Esmu pārsteigta, ka tu nemēģini mani apturēt, — es atbildēju, nezinādama, vai Luka dusmosies. Es nekad nebiju redzējusi, ka viņš būtu zaudējis savu mierpilno sejas izteiksmi.

— Es nevaru izmainīt likteni ar varu. Es to ietekmēju, apgaismojot neredzīgos. — viņš atbildēja ar jaunu mīklu. — Tu, mana dārgā Snova, esi akla. Bet es neuztraucos. Tavas acis kļūs skaidras. Tava nāve glābs daudzus kokus, kuri vēl nav izauguši. Ja iesi pa sev paredzēto ceļu, meitene ar dusošo badu tevi nonāvēs. Viņa padarīs tavas acis skaidras.

Viņš atkārtoja šos vārdus atkal un atkal, un es

tos biju iegaumējusi kā savu vārdu. Tas nebija tikai Orākula ieteikums. Tas bija skaidrs pareģojums. Pirms dažām nedēļām Luka man bija pastāstījis savu redzējumu par manu nāvi. Viņš bija pareģojis, ka meitene no Baltā dārza mani nogalinās. Tas bija iemesls, kāpēc es pati gribēju turp doties un nogalināt viņu, pirms pareģojums piepildītos. Luka man vienmēr bija teicis, ka liktenis atradīs ceļu pie manis. Man bija cits viedoklis. Ja mans liktenis bija mirt, tad es labāk mirtu, mēģinot to mainīt, nevis sēžot un neko nedarot.

— Es viņu nogalināšu pirmā. Es ne no viena nebaidos. Kamēr tu esi drošībā, mana sirds ir mierā. — Mani vārdi bija patiesi, un Luka to zināja. Es biju viņa aizstāve pēc savas izvēles, un man nebija pienākuma pakļauties. Es viņam sekoju labprātīgi. Sabiedrībā biju viņa kalpone, bet ne aiz slēgtām durvīm, un man bija savs viedoklis par to, kad nogalināt un kad aizsargāt. — Es likvidēšu meiteni, pirms piepildīsies pareģojums. Un es atiebšu sava tēva nāvi, nogalinot Naitblūmus.

Tā ir ģimene, kas mani padarīja par bāreni. Pats uzvārds vien lika man gribēt vemt. Taču Naitblūmi bija dabīgi spēcīgi, un man bija ļoti maza iespēja

viņus iznīcināt.

— No tiem ir palicis tikai viens, — piebilda Luka.

— Tas manu uzdevumu padara vieglāku. — Es pasmaidīju, kaut arī nebiju pārlicināta, ko tieši taisījos darīt. Godīgi sakot, es biju apmaldījusies. Bez Lukas es nebiju nekas.

Baltajā dārzā man bija jāuzmanās. Lai gūtu panākumus, man vajadzēja būt gudrākai un daudzus soļus priekšā Naitblūmam. Lai gan es biju apkopojusi ievērojamu daudzumu informācijas par katru Baltā dārza audzēkni, man joprojām nebija ne jausmas, kura bija tā meitene, kas izbeigtu manu dzīvi. Ja viņa nav Naitblūma, viss ir labi.

Es biju pārlicināta par saviem spēkiem, kaut arī Luka man visu laiku atgādināja par manu nāvi.

— Tu esi pārāk vāja, lai pretotos saviem kārdinājumiem. Ja vien neiemācīsies savaldīties, mani vārdi nevar būt nepateikti. — Lukas seja negaidīti izmainījās. Viņa lūpas atplauka smaidā, it kā viņa vīzijas par manu nāvi būtu jautras. — Tavi kārdinājumi nodos tavus noslēpumus.

Es dziļi ievilku elpu. Lukam bija taisnība. Man bija tumšs noslēpums, un es nezināju, kā to

nosargāt. Taču man tas bija jāizdara.

Beidzot ieradāmie Baltajā dārzā, gaiss piepildījās ar patīkamu aromātu. Es jutu spēcīgu enerģiju, kas pulcējās vienā vietā. Sargi mūs ieveda skolas vārtos un aiznesa uz ēkas ieejas pusi, kur visi satraukti un nepacietīgi kļiedza. Nekad iepriekš nebiju redzējusi nevienu tik laimīgu par Lukas ierašanos.

Tīro un Amdrovenu atbrīvotā enerģija pacēlās augstāk, un mana āda tirpa no elektriskiem lādiņiem. Es zināju, ka brīdī, kad atklātu pūlim savu seju, tas būtu neatgriezeniski. Es biju vai nu vienu soli tuvāk sava sapņa piepildījumam, vai desmit soļus tuvāk savam galam.

Beidzot nonācām pie ieejas, un Luka izkāpa no karieses. Baltais dārzs sagaidīja viņa skaisto seju ar skaļiem aplausiem. Es sekoju Lukas piemēram un nostājos tieši blakus, lai nodrošinātu, ka neviens viņam neuzbrūk. Pūlis nometās ceļos mūsu priekšā, lai parādītu Lukam cieņu. Tikai viena meitene palika stāvam kājās.

Viņas melnie mati brīvi krita pār pleciem un sniedzās līdz pat elkoņiem. Ar tik trauslu un slaidu ķermeni, kāds varēja būt tikai fejai, viņa stāvēja

pilnīgi sastingusi. Meitenes baltā kleita mirdzēja saules gaismā, atgādinot ziemu. Tā bija pavisam vienkārša, taču izcili piestāvēja viņas augumam. Smalkā meitene nebija karotāja, tas bija skaidrs. Viņas garie pirksti bija pārāk maigi, lai zinātu, kā cīnīties, viņas slaidās kājas bija pārāk graciozas, lai zinātu, kā skriet. Feja bija vāja.

Viņas gaiši zilās acis skatījās uz mani tā, it kā es būtu kaut kāda statuja. Viņas priekam es atskatījos uz viņu, cerot, ka meitene atjēgsies un noņemties ceļos, bet viņa to nedarīja.

— Tā ir viņa, meitene, kuru tu meklē, — Luka nočukstēja, gandrīz tik klusi, lai es domātu, ka tā bija tikai mana iztēle. Dzirdot viņa vārdus, es neapzināti pacēlu roku un ar savu maģiju piespiedu meiteni pie zemes. Spēcīgas dusmas sāka vārīties manās dzīslas, un man nācās savaldīties, lai viņu nenogalinātu. Es nevarēju visu priekšā apkaunot Luku. Biju taču zvērējusi, ka darīšu visu klusi, lai neviens neuzzinātu, kas esmu. Man bija jāpilda savs solījums.

Es vēroju, kā meitene noņemties ceļos manā priekšā, iespiežot seju dziļi zālē. Ja es varētu, es liktu viņai noslīkt zemē, bet tas būtu pārāk acīmredzami.

Tā vietā nosūtīju brīdinošu skatienu ikvienam, kurš uzdrošinātos izrādīt necieņu.

Joprojām iespiedusi meitenes seju zālē, es turpināju viņu nikni vērot. Pravietojums šķita mulķīgs. Nebiju spējīga noticēt, ka tik vāja, trausla feja mani kādreiz varētu ievainot. Vienīgā viņas iespēja mani nonāvēt būtu caurdurot manas acis ar zīmuli, kamēr es gulētu. Noduršana gan būtu iespējama tikai tad, ja personai pietiktu spēka, taču šai lelei tā noteikti nebija daudz.

Luka maigi uzlika roku uz manējās, un man neatlika nekas cits, kā atbrīvot meiteni no savas burvestības.

Baltā dārza direktors atplestām rokām piegāja pie Lukas un sāka apsveikuma runu. Skolēniem atkal ļāva piecelties. Es aizdomīgi noskenēju pūli. Šķita, ka Amdroveni un Tīrie sadalījās divās lielās grupās, it kā viņi nebūtu spējīgi saprasties. Spriedzi starp viņiem nejutu, tādēļ nolēmu, ka tāda, visticamāk, bija viņu ierastā atmosfēra; hierarhija, kādā viss strādāja.

— Daudzus gadus Balto dārzu vada Orākulu gudrība, lai nodrošinātu, ka neviens Klemondions neapdraud mūsu dārgo zemi. — Direktors runāja

skalā, dzidrā balsī. Viņš nekļūdīgi bija Tīrais. Viņa nobriedusī seja bija lepna, ne mazāk kā trīssimt gadus veca. Kaut kas viņa kustībās atgādināja manu tēvu. — Tas ir liels gods, ka jūs esat šeit.

Luka visiem uzsmaidīja. Tas bija viens no retajiem brīžiem, kad es redzēju, kā viņa seja mainās, tomēr šodien tā bija jau otrā reize. Es prātoju, vai viņš jūtas svētīts, ka kļuvis par daļu no kaut kā tik liela. Vadīt milzīgu skolu bija neticama atbildība, taču, kamēr Luka bija laimīgs, mana dvēsele bija mierīga.

Mūs iepazīstināja ar skolotājiem un Eliti, bet es jau ilgi pirms ierašanās biju iegaumējusi visu vārdus un sejas. Labākie studenti ieradās pie Lukas pa vienam, katrs pasniedzot nelielu dāvanu. Tas bija brīdis, kad es viņu pamanīju. Pēdējo Naitblūmu.

Pat aizvērtām acīm es varēju redzēt viņa mednieka simbolus, enerģiski apņēmam visu viņa ķermeni. Kā tintes čūskas tie brīdināja, lai turos pa gabalu. Pat caur viņa balto uzvalku es redzēju, kā šie simboli dzidri spīd. Mans ķermenis saspringa, kad pamanīju uz kreisās rokas uzrakstītu manu vārdu — kā ziedošs koks tas savijās ar viņa dzīslām.

Naitblūms pietuvojās Lukam tik lēni, it kā katrs

viņa solis būtu sāpīgs, tomēr viņš kustējās kā varens bruņinieks. Viņa sārtās acis bija nodurtas zemē, bet enerģija bija tikko jūtama. Atšķirībā no jebkura cita Tīrā, kuru biju satikusi, viņš izstaroja pārsteidzoši mazu spēku. Kaut kas ar viņu nebija kārtībā, un tā man būtu bijusi lieliska iespēja viņam uzbrukt. Es viegli varēju iztēloties, kā mani nagi caurdurtu viņa krūtis, izraujot pukstošo sirdi. Iedomājos, kā manas kājas apvijas ap viņa kaklu, lai nosmacētu visu viņa eksistenci. Taču neizdarīju neko no iecerētā.

Kā ziņkārīga muļķe es pievērsu savu skatienu tikai viņam. Naitblūms nostājās Lukas priekšā un pasniedza viņam sīku sudrabā ietītu kastīti. Manu sirdi pārņēma raizes un apziņa, ka kaut kas notiks.

Pēkšņi Naitblūms saļima, spēcīgi atsitoties pret zemi. Pārējie Elites locekļi tūlīt piesteidzās viņam, mēģinot palīdzēt. Viņu vadītājs pārbaudīja iespējamus ievainojumus, taču nevienu neatrada.

— Lātan, vai ar viņu viss būs kārtībā? — jautāja viena no meitenēm, nervozi pieskaroties savām blondajām cirtām.

Atbildes nebija. Lātans izskatījās noraizējies. Tajā brīdī es sapratu, ka viņa spēkos nebija dziedināt kaut ko tādu, ko viņš neredzēja. Es

ieelpoju gaisu, lai sajustu puīša enerģētisko frekvenci, kas pacēlās gaisā, kad viņš gatavojās izmantot maģiju, bet Luka puisi apturēja.

— Snova parūpēsies par tavu draugu, — Luka pēkšņi paziņoja. — Viņa spēs viņu dziedināt.

Es pilnīgā neizpratnē palūkojos uz Luku. Kādēļ lai viņš man uzticētu dziedināt kādu, kuru plānoju nogalināt, un Luka to zināja? Jo vairāk par to domāju, jo mazāk sapratu.

— Mēs varam viņu aizvest uz dziednieka klīniku! Nav nepieciešams atcelt jūsu sagaidīšanas ceremoniju un balli tikai tāpēc, ka kādam kļuvis slikti, — sacīja direktors, virzoties uz priekšu. Es piekritu viņam un cerēju, ka Naitblūms tiks aizvests tālu no mana redzesloka, lai mazinātu kārdinājumu viņu nogalināt.

— Nē. Es gribētu redzēt visus savā ballē, — Luka iebilda. Viņa bālās acis pavērās uz manu pusi, it kā viņš gaidītu, lai es darītu kaut ko nesavtīgu. — Mani apsargi uzmanīs Balto dārzu un aizsargās visus šeit esošos. Snova izdziedinās šo puisi.

Kāpēc, Luka?

— Mums būs balle, kad pienāks pilnmēness. Aicinātas ir visas dvēseles, — viņš paziņoja un vēl

vienu reizi uzmeta man skatienu.

Es nespēju noticēt, ka viņš gribēja, lai es dziedinu Naitblūmu. Asinis vārijās manās dzīslās, bet man izdevās saglabāt mierīgu seju. Man nebija pienākuma pakļauties Lukas gribai, taču darīju to pēc savas izvēles. Lātans brīvprātīgi pieteicās aizvest mani un Naitblūmu uz Elites māju. Ja tā būtu mana izvēle, es viņus abus nogalinātu, taču Luka varēja nolasīt manas domas, un es nojautu, ka viņam tās nešķita tik prātīgas.

Es nopūtos un pieņēmu Lātana palīdzību. Viņš aiznesa draugu līdz mašīnai un iesēdināja viņu aizmugurējā sēdekli. Es arī grasījos iekāpt aizmugurē, kad pēkšņi Lātans aicinoši atvēra durvis priekšpusē. Uzmetu viņam aizdomīgu skatienu.

— Lūdzu, — viņš aicināja mani apsēsties. — Es redzu, ka tu neuzticies nevienam, bet es nevēlu tev ļaunu.

Kaut kas viņa vārdos mani satrauca. Lātana skatiens bija caururbjošs, it kā viņš varētu redzēt manu patieso būtību. Neiespējami. Es varēju just viņa maģisko spēku, un domu lasīšana nebija viena no viņa spējām.

Luka bija izvēlējies palikt kopā ar savu sekotāju

pūli, taču mani nepameta vēlme pēc viņa klātbūtnes, lai savaldītu savas dusmas un vardarbīgās domas.

— Es nebaidos no tevis! — es sacīju, cenzdamās izklausīties draudīgi. — Esmu slepkava, un tev vajadzētu domāt par savu drošību manā klātbūtnē, nevis otrādi.

Lātans pasmīnēja.

— Tu man nedarītu pāri! — Viņš vēlreiz ar acīm norādīja uz sēdekli.

— Kā tu vari būt tik pārliecināts? — es viņam jautāju, pieejot tuvāk. Man bija milzīgs kārdinājums pierādīt, ka viņam nav taisnība. Vienai salauztai ribai nevajadzētu būt pārāk slikti.

— Tāpēc, ka tu esi Orākula privātā slepkava. Ja vien es nenodaru pāri Orākulam, tu mani neaiztiksi, — viņš atbildēja ar tik mierīgu seju, kāda varēja būt tikai Lukam.

Nācās atzīt, ka Lātans bija visai viltīgs. Turklāt es apsolīju Lukam, ka būs tikai divi upuri. Naitblūms un meitene.

— Ja tu man dosi labu iemeslu, es varu tevi nogalināt, aci nepamirkšķinot, — es piebildu, nekaunīgi smaidot.

— Redzi? Tad jau esmu drošībā! Neplānoju jums abiem kaitēt, tādēļ pats neesmu apdraudēts, — Lātans paskaidroja. Viņa viltīgās atbildes ļāva saprast, kāpēc viņš bija Elites galva.

Es sēdēju mašīnā un klusēju. Arī Lātans neteica ne vārda un padarīja braucienu ārkārtīgi vieglu. Klusums bija mans draugs, un šķita, ka tas ir arī viņa iecienītais pavadonis. Nepalūkojoties uz Lātana pusi, es viņu nopētīju ar acu kaktiņu. Viņa ķermenis pat ne drusciņ nebija saspringts. Viņš bija pašpārliecināts. Vien paskatoties uz viņu, bija skaidrs, ka šis puisis uzticas tikai retajam.

Viņa klusēšana bija patīkama, bet tā radīja manī vēlmi salauzt klusumu.

— Kā jūs abi kļūvāt par draugiem? — es jautāju, uzmetot skatienu Lātana zilajām acīm. Viņa seja man atgādināja kādu, bet es nespēju atcerēties, kuru tieši.

— Tas bija lemts, — viņa atbilde bija tik pat skaidra kā netīra pelķe. — Kā ar tevi? Kā tāda meitene kā tu kļuvi par profesionālu slepkavu?

— Tas bija lemts, — es īgni atcirtu, pagriežot seju pret logu. Lātans uzvarēja. Es vairs nevēlējos runāt. Viņš bija pārāk bīstams sarunu biedrs, kurš

zināja, ko dara. Acīmredzami puisis izvēlējās savus vārdus pārāk rūpīgi, lai es ar tiem spēlētos.

Visbeidzot mēs nonācām pie Elites. Tā bija skaista, balta savrupmāja, kuru ieskāva elpu aizraujošs parks. Atšķirībā no Baltā dārza enerģiskās atmosfēras Elite bija neticami mierīga. Kad ieraudzīju mežu netālu no mājas, es zināju, ka man būs vieta, kur atpūsties, ja vajadzētu aizbēgt no šarādēm.

Lātans mani ieaicināja mājā un aiznesa Naitblūmu uz otro stāvu. Es sekoju, vērodama apkārtni. Pirmajā stāvā bija milzu virtuve, kur vienlaikus varētu uzturēties vismaz pieci pavāri. Tā bija labākā vieta, kur atrast ieročus. Netālu atradās arī ēdamzāle, bet vienīgais nogalināšanai piemērotais objekts tajā bija liela vāze ar nelielu koku. Tā vietā es izmantotu krēslu, ja būtu nepieciešams sagraut kāda galvaskausu.

Vienīgā manas uzmanības vērtā vieta bija atvērtā viesistaba. Mīkstie krēsli un dīvāns bija bezvērtīgi ciņai, bet stikla galds bija noderīga lieta. Nekas nebija sāpīgāks par muguras salaušanu stingrā stikla rūtī.

Ceļā uz otro stāvu pie sienām es redzēju

piekārtas dažas gleznas. Uzbrukumiem es tās neizmantoju — tādu skaistumu būtu grēks notraipīt ar asinīm.

— Šī ir Tailera istaba! — Lātans paziņoja, norādot uz melnajām durvīm otrajā stāvā. — Visbiežāk viņš būs tur, bet, ja durvis ir aizslēgtas, tici man — tu nevēlēsies tās uzlauzt.

— Kādēļ? Varbūt man patīk uzlauzt dažādas durvis! — Man nebija ne jausmas, no kurienes nāca tik nesmieklīgs joks.

— Ja durvis ir aizslēgtas, Tailers nav viens, — Lātans tās atvēra un ienesa savu draugu istabā.

Arī es piesardzīgā solī iesoļoju iekšā. Melnas tapetes dekorēja plašās sienas, dažviet tās klāja fotogrāfijas ar dabas ainavām un laimīgu pūli. Es nopētīju katru bildi, cerēdama uzsūkt vērtīgu informāciju par pretinieka vājībām.

— Viņš mīl dabu. Tās ir bildes no meža, kas atrodas blakus mājai, — Lātans minēja, lai gan es nejautāju. Viņš nolika Naitblūmu uz gultas un palika stāvam viņam blakus.

Es pavēros pāri istabai. Gulta bija tuvāk masīvajam logam ar skatu uz mežu, un naktsskapīša augšpusē bija dažas veca paskata grāmatas. Telpā

bija liels skapis ar vēl pāris Naitblūma un Elites fotogrāfijām, divvietīgs dīvāns ar vairākiem spilveniem un kaudze vecāku grāmatu. Netālu bija citas durvis; tās laikam veda uz vannas istabu. Pie tām atradās rakstāmgalds ar dažādiem dunciem, kas novietoti cits citam blakus ideālā kārtībā.

— Es jūs abus atstāšu. — Lātans devās uz izeju.
— Ja tev kaut kas vajadzīgs, es būšu lejā.

Dodoties prom, Lātans aiztaisīja aiz sevis durvis. Es aizvēru aizkarus un nopūtos, jo beidzot varēju brīvi uzelpot. Naitblūms joprojām bija bezsamaņā, un es vēlējos, kaut viņš tā paliktu mūžīgi. Tomēr mana lojalitāte pret Luku to neļāva.

Es piegāju tuvāk Naitblūmam un uzliku roku uz viņa krūškurvja. Bāli zila gaisma atstāja manus pirkstgalus. Es aizvēru acis, lai palīdzētu sev koncentrēties uz dziedināšanu, bet kaut kas puisī bija savāds. Viņa krūtis joprojām lēnām kustējās augšup un lejup, taču viņa sirds satraukti lēkāja, un es to skaidri varēju sadzirdēt. Tomēr neatkarīgi no tā, cik tuvu es piegāju, nevarēju sajaust ne kripatiņas viņa enerģijas, it kā viņš būtu jau miris.

Es atvēru puisa jaku un atpogāju kreklu. Viņa āda šķita pilnīgi vesela, uz tās nebija ne sviedru

lāsītes. Tikai simboli riņķoja pa viņa ķermeni vājprātīgām kustībām. Ja viņam nebija fizisku izpausmju sliktajai pašsajūtai, tad tā bija maģija.

Pēc ilgākiem simbolu lasīšanas un izprašanas centieniem es cerēju atrast pavedienu, kā puisim palīdzēt. Vienlaikus es cerēju atrast arī pavedienu, kā vēlāk viņu sekmīgi iznīcināt.

Pēkšņi Naitblūms satvēra krūtis ar abām rokām, it kā viņa sirds būtu agonijā. Es centos viņu noturēt, taču viņa fiziskais spēks bija daudz iespaidīgāks par manējo. Es biju uzveikusi daudzus spēcīgus karotājus, bet nekad nebiju izjutusi tik lielu spēku. Gandrīz necilvēcīgu. Lai gan es vēlējos redzēt viņu mirušu, uz sekundi aizmirsu, ka centos palīdzēt savam ienaidniekam. Palikusi bez izvēles iespējām, es uzrāpos uz Naitblūma un ar burvestību palīdzību sagūstīju viņa rokas. Puiša vaibstos bija lasāmas sāpes.

Nebiju spējīga noticēt tam, ko gatavojos darīt, bet daļa manis zināja, ka tas bija pareizi. Es uzticējos saviem instinktiem vairāk, nekā jebkad biju ticējusi saprātam, jo tie mani glāba biežāk. Šī situācija nebija citādāka. Es padevos elektriskajai sajūtai, kas peldēja caur manu ķermeni, un ļāvu tai mani vadīt.

Saskaroties ar maģiju, es nebiju tā, kas to kontrolēja. Tā vietā es ļāvu tai kontrolēt sevi.

Es pieliecos tuvāk savam aizmigušajam ienaidniekam, ļaujot viņa kailajai ādai piekļauties manam ķermenim. Es nebiju pārlicināta, kāda maģija mani vadīja, bet jutu, kā tās mežonīgais spēks mani piespiež tuvāk Naitblūmam. Kad manas krūtis pieskārs viņa krūškurvim, viņa simboli uzsprāga pār visu ķermeni un sāka mirdzēt toksiski zilā krāsā. Gaisma kutināja manu ādu, padarot to ārkārtīgi jutīgu. Mana elpa kļuva sekla. Es varēju dzirdēt, kā mūsu abu sirdspuksti dungo caur sienām, it kā manas maņas būtu pēkšņi neiedomājami pastiprinātas. Enerģija starp mums bija nezināma, un es nevarēju tai pretoties.

Naitblūma mirdzošie simboli sāka lēnām kustēties, un mana āda tos attēloja kā spogulis. Jutu, kā tie nogrimst manī, ierāpdamies manās dzīslās. Simboli kā spēcīga narkotika mani apvārdoja pielipt sava ienaidnieka ādai, un, jo tuvāk es viņam biju, jo vairāk tas mani valdzināja. Kā pakļaujoša burvestība svešā enerģija mani reibināja, līdz es pazaudēju realitātes tvērienu. Pagātne, tagadne un nākotne izgaisa, kad es ievilku dziļu elpu un

piespiedu savas lūpas pie ienaidnieka lūpām.

Energija starp mums radīja vēl spēcīgāku gaismas staru, kas caurdūra mūsu ķermeņus ar elektriskām bultām. Es atbrīvoju savu maģisko spēku, lai pabarotu Naitblūmu. Bāla gaisma pameta manu muti kā svaiga vēsma, lēnām ieslīdot viņa mutē. Ja šādas sajūtas mani pārņemtu katru reizi, kad kādu dziedinu, es kļūtu par dziednieci, nevis slepkavu. Es pastāvīgi būtu apreibusi un barotos ar prieku.

Pēkšņi Naitblūma acis spēji atvērās. Es gaidīju, ka tās būtu sārtas kā iepriekš, taču tās bija pārtapušas par žilbinošu zeltu. Viņa skatiens lika man justies bezspēcīgai, tādēļ aizvēru acis, lai turpinātu puisi dziedināt, taču viņa rokas apvijās ap manu ķermeni, maigām kustībām slīdot tam pāri.

Dejojošie simboli manu ādu bija padarījuši neticami jutīgu, bet viņa pieskārieni kutināja visu manu būtību, manu garu. Es nevarēju pretoties, un pār manām lūpām atskanēja kaislīgs vaids.

Tajā brīdī viņa lūpas pieklāvās manējām, nozogot daļu manis. Mana dziedējošā gaisma sāka plūst no manas mutes daudz ātrāk, it kā pūsis to no manis izsūktu kā tāds Klemondions. Es gaidīju, ka

mani tas novājinātu, taču kļuva vēl vairāk apreibusi. Viņa skūpsti kļuva dziļāki, un es pārstāju tiem pretoties, atbildot ar tikpat lielu kaisli.

Pēkšņa realitātes apziņa mani atmodināja, liekot man saprast, ka skūpstīju savu ienaidnieku. Mans uzdevums bija viņu nogalināt, nevis līst viņa gultā, piespiežot viņam savu ķermeni un dedzīgi drebot. Es centos atrauties, taču Naitblūma spēcīgās rokas apvija mani kā zīda lentītes. Viņa pieskāriens raidīja tirpas pār manām kājām, padarot mani nespējīgu aiziet.

Vai Tīrie bija spējīgi nosūkt enerģijas kā Klemondioni? Vai tas vispār bija iespējams? Šie jautājumi peldēja kaut kur manā ar baudu pildītajā prātā, taču tie nebija pietiekami uzmācīgi, lai liktu man cītīgāk pretoties maģijai.

Naitbūms mani apgāza otrādi, un mēs apmainījāmies ar pozīcijām. Prāts kļiedza, cenzdamies mani apturēt, taču patīkamās sajūtas turēja mani apburto. Lūpas, kuras nekad nebūtu sapņojusi skūpstīt, mani glāstīja, atņemot gabaliņus manas dvēseles enerģijas. Taču tās arī pabaroja mani pretī, pavedinoši kustoties pa manu ķermeni un liekot man trīcēt.

Pavisam negaidīti telpā kļuva versmaini karsts. Gaiss dedzināja manu ādu, bet audums, kas sedza manu miesu, kļuva neciešami neērts. Pat Naitblūma bikses man traucēja, beržot manus augšstilbus kā nežēlīgi asmeņi. Es gribēju visu novilkt. Vēlējos būt kails, vēlējos, lai viņš būtu kails.

Bija neiespējami ietekmēt Naitblūma rīcību, taču es varēju kontrolēt savējo. Ar kaisles trīcošām rokām es atvēru viņa bikses un novilku tās ar kāju palīdzību. It kā spēdams nolasīt manas domas, Naitblūms norāva savu jaku un kreklu, lai man izpalīdzētu. Viņa rokas paslidēja zem maniem svārkkiem, un es vēlējos, lai viņš iznīcina katru manu drēbju gabaliņu.

Es gribēju viņu.

Pēkšņi Lukas vārdi atskanēja kaut kur dziļi manā zemapziņā: “Tu esi pārāk vāja, lai pretotos saviem kārdinājumiem. Ja vien neiemācīsies savaldīties, mani vārdi nevar būt nepateikti. Tavi kārdinājumi nodos tavus noslēpumus.”

Pirmo reizi mūžā bija laimīga, ka uzaugu starp slepkavām. Manas cīņas prasmes bija neticamas, un es tās izmantoju, lai atgūtu kontroli un atgrieztos augšpusē. Naitblūma rokas joprojām mēģināja

savaldzināt manu ķermeni uz tuvību, bet man izdevās tām pretoties. Es atgrūdos no viņa lūpām un uzreiz pārtraucu dziedināšanu. Viņa ķermenis jau šķita pietiekami vesels, un tam vairs nebija nepieciešama mana palīdzība.

Negribot man izdevās nokāpt no puīša ķermeņa. Brīdī, kad mūsu augumi vairs nesaskārās, zilās gaismas sarāvās un burvju simboli pazuda. Mans darbs bija paveikts, un es varēju brīvi aiziet, bet nespēju atgūt elpu. Mana sirds trakoja. Es centos aptvert tikko notikušo, bet manas domas haotiski ritēja. Manas kājas joprojām drebēja no pieskārieniem, un es nespēju noticēt, ka biju noskūpstījusi kādu, kuru plānoju nogalināt.

Izbrīnīta par savu stulbumu un nespēku, es centos nomierināties, skaisti salokot Naitblūma apģērbu. Uz gultas nebija segu, taču uz dīvāna es vienu pamanīju, tāpēc to izmantoju, lai apsegtu ķermeni, kas mani gandrīz pavedināja uz burvīgu “enerģijas apmaiņu”.

Kad sirds ritms bija nomierinājies, es devos lejā pie Lātana.

— Redzu, ka viņš ir tikpat vesels kā vienmēr. —
Lātans ķiķināja, uzmezdams man skatienu.

— Ko tu ar to domā? — es cerēju, ka nenosarku.

— Neko. — viņš pasmējās. — Tavi mati ir izspūruši, un Tailers ir ļoti iecienīts starp dāmām. Neviens tevi nekad nenosodītu, ja tu uzķertos uz viņa trikiem. Viņš tajā ziņā ir izveicīgs.

Lātana vārdi manī radīja nepārvaramu vēlmi atgriezties augšstāvā un ar kailām rokām nožņaugt Naitblūmu. Vai arī vispirms nožņaugt Lātanu un tad dodies augšā.

— Vai tu esi izsalkusi? — Lātans jautāja, virzoties uz virtuves pusi.

— Nē! — es īdzīgi viņam sekoju. Atmiņas par simboliem, kas slīdēja pāri Naitblūma muskuļiem, nepameta manu prātu.

— Ko tu parasti ēd? — Lātans atvēra milzu ledusskapi un pārlaida tam pāri savu tumšzilo skatienu.

— Kādā ziņā? — es, visticamāk, izklausījos satrauktāka nekā vajadzētu, taču nebiju pieradusi dzīvot šarādēs.

— Kas ir tavs mīļākais ēdiens? Vai tu ēd gaļu? Esi veģetāriete? Vegāne? Vai tev ir kādas alerģijas? — Lātans mierīgi vaicāja.

Viņa jautājumi bija vienkārši, taču tie mani

satrauca ar domu: viņš zināja. Man bija jāklūst uzmanīgākai viņa klātbūtnē.

— Man garšo gaļa. Steiks ir mans mīļākais ēdiens, taču der arī jebkas cits, — es atbildēju, cenzdamās izklausīties mierīga. — Neesmu izvēlīga ēdiena ziņā.

— Tā kā tu dzīvosi ar mums, vēlos, lai zini, ka vari ņemt jebkuru ēdienu, ko redzi ledusskapī. Parasti es visiem gatavoju, taču tu esi Orākula privātā miesassardze. Nezinu tavu grafiku, taču ceru, ka Elitē jutīsies ērti. — Lātans smaidīja, un es nejutu no viņa nekādas briesmas. Viņa vārdi bija patiesi. — Dzirdēju, ka Orākuls sauca tevi par Snovu. Vai tas ir tavs vārds?

— Nē, — es nopūtos, joprojām mītot domās par kaislīgo “enerģijas apmaiņu”.

— Tu neesi no plāpīgām personām, vai ne? — Lātans jautāja, izņēmis no ledusskapja ēdienu un sācis to gatavot.

— Mani sauc Evelīna Snova. Manā dzimtenē tas būtu jāizrunā kā Eve—rli—rin, bet, tā kā manai mātei bija tāds pats vārds, manējais tika saīsināts uz Evelīnu. — Es nolēmu Lātanam sniegt vismaz nelielu informāciju par savu dzīvi, lai es nebūtu tik

aizdomīga. — Mana māte nomira, kad es biju zīdains, un mani vārdā sauca tikai mans tēvs. Pēc tam, kad viņš tika noslepkavots, es vairs negribēju dzirdēt kādu izrunājam manu vārdu. Tas man radīja nelabu dūšu. Tāpēc Luka sauc mani par Snovu.

— Skaidrs, Snova, — Lātans pasmaidīja, neapgrūtinot mani ar citiem jautājumiem, taču neradot arī neērtu klusumu. — Arī mana māte vairs nav dzīva.

— Un kā ar tēvu? — es ziņkārīgi vaicāju. Lātans bija izveicīgs sarunu biedrs.

— Tēvs ir vēl joprojām dzīvs, taču mēs nerunājam. — Lātans kā profesionāls pavārs kapāja dārzenus. Viņa seja palika nemainīgi rāma, neskatoties uz mūsu apspriesto tēmu. — Ir lietas, ko nevaru tēvam piedot. Lietas, ko nevaru pieņemt.

— Vai tādēļ tu dzīvo šeit? — Es prātoju.

— Cenšos turēties no savas ģimenes pa gabalu, — Lātans rūgti pasmaidīja.

Pēc neilgas tērzēšanas un pat kopīgas maltītes Lātans man parādīja augšējo stāvu, kur Luka apmetīsies. Tas bija grezns un spilgts. Viss stāvs piederētu tikai mums diviem, un tajā bija daudz

vietas. Lukas gulta atradās tālākajā stūrī, novietota uz lielas platformas, kur čūskām līdzīgas kolonnas turēja zīdaini baltus aizkarus. Gultas tuvumā bija novietoti skaisti puķupodi ar dažādiem augiem. Skapja vietā bija milzīga apģērbu un aksesuāru telpa, kuru ielēca kristāldzidri spoguļi. Gultas kreisajā pusē bija skaists balkons ar dārzu. Istabas otrā pusē bija vēl viena gulta, daudz mazāka nekā Lukam. Arī to ieskāva hipnotizējoši augi un rotājumi, bet blakus atradās durvis uz vannas istabu.

Istabas vidū atradās apaļš baseins, pilns ar ūdeni dimantu mirdzumā. Baseina centrā bija augsta strūklaka — krāšņu nāru skulptūra, kas no jūras gliemežnīcām lēja ūdeni. Apkārt bija novietoti daži balti dīvāni un statujas.

Es uzmetu skatienu griestiem; greznajās lustrās ieslodzītā uguns pār istabu raidīja skaistas un mājīgas gaismas. It kā jau nebūtu gana, katrā ieejas pusē bija divas dārga izskata paplātes, pilnas ar smiltīm. Visapkārt augšējam stāvam bija izvietots vesels galveno burvju elementu komplekts, lai stiprinātu Orākula spēku.

Kad Lātans mani atstāja, es pavadīju tur atlikušo dienu. Manas mantas jau bija sagatavotas un

nogādātas Elitē, tāpēc es paņēmu savu naktskreklu un halātu un nolēmu, kamēr esmu viena, ieiet dušā. Pēc tam es apsēdos dārzā uz balkona; daba mani nomierināja vairāk par visu, un es biju priecīga, ka man ir tik skaista vieta, kur dzīvot. Es zināju, ka tas neturpināsies ilgi, bet man bija jāmēģina to izbaudīt, kamēr to varēju.

Man bija neērti uz visu dienu atstāt Luku vienatnē, bet viņa dotais uzdevums man bija skaidrs. Viņš gribēja, lai es palieku Elitē, lai gan es nevarēju saprast, kāpēc. Nebiju pārliecināta, vai viņš zināja par enerģiju, ko saņēmu no Naitblūma, vai arī viņš vēlējās, lai es pabarotu Naitblūmu ar savu maģiju.

Nevarēju par to pārstāt domāt. Spilgtās atmiņas par mūsu cieši sakļautajiem ķermeņiem mani apbūra, un es tās prātā pārlūkoju visas dienas garumā.

Nemanot es biju aizmigusi un pamodos nakts vidū. Luka jau bija Elitē un gulēja savā jaunajā gultā kā mazs princis. Manās acīs viņš patiešām bija karalisks.

Es zināju, ka man vajadzētu atgriezties gultā, taču nevarēju. Mans prāts bija atmodies,

turpinādams zīmēt atmiņas par simboliem un iepriekš notikušo. Mana āda atsāka tirpt, un satrauktās domas nelaida mani vaļā. Tās mani darīja izsalkušu.

Es devos lejā, lai pagatavotu sev ko ēdamu, kamēr visi pārējie gulēja. Nevarēju taču riskēt, ka kāds redzētu manu izsalkumu! Mans vēders nodārdēja kā nikns briesmonis, kad iegāju tukšajā virtuvē, tādēļ atvēru ledusskapi un paņēmu dažus neapstrādāta steika gabalus. Izsalkums lika man justies neciešami karsti, bet atmiņas par iepriekšējo dziedināšanu lika man sajusties vēl kaislīgāk. Es novilku halātu un sāku gatavot ēdienu.

Kad biju gandrīz pabeigusi taisīt steiku, izdzirdēju soļus uz kāpnēm. Bads padarīja manas maņas stiprākas, ļaujot man labāk dzirdēt, redzēt un saost apkārtni. Mana sirdsdarbība kļuva nemierīga, kad sapratu, ka man lēnām tuvojas Naitblūms. Viņa soļi bija klusi un uzmanīgi. Es aizvēru acis un gaidīju, kad viņš pienāks tuvāk, un mana roka pastiepās pēc lielākā naža, kas atradās manā tuvumā. Biju Naitblūmu izdziedējusi tajā pašā dienā. Ja es viņu nogalinātu, kamēr visi gulēja, neviens nenojaustu, ka tā biju es.

Es pagriezos un tēmēju uz viņa sirdi, bet pašā pēdējā brīdī pārdomāju un iemetu dunci nedaudz augstāk, pienaglodama puisi pie sienas. Cik ātri vien varēju, es pārlēcu pāri galdam un skrēju pēc naža, pirms Naitblūms pagūtu apjēgt, kas noticis. Pat aci nepamirkšķinot, es izvilku asmeni no sienas un pieliku to pie ienaidnieka rīkles.

Viņš bija augumā garāks par mani, tas viņam deva fiziskas priekšrocības, tāpēc man nācās izmantot savu ķermeni, lai piespiestu Naitblūmu pie sienas. Viņa acis atkal bija asiņaini sarkanas. Uz viņa ādas neuzradās neviens simbols, taču viņa enerģija nebija jūtama. Tas mani satrauca, jo nebiju spējīga puisi nolasīt.

Es gribēju pajautāt, vai viņš atceras kaut ko no tā, kas starp mums notika, taču savaldijos. Man nevajadzētu ļaut sev par to domāt! Man vajadzēja uzbrukt Naitblūmam, taču es biju paralizēta. Kā hipnotizēta muļķe es turpināju skatīties viņa sārtajās acīs un jutu, kā tiku nopētīta. Abi kādu laiku neveikli klusējām — sastinguši un saspringti.

— Es nevaru izlemt, vai man vispirms izdurt tavus acu ābolus vai pārgriezt tev rīkli, — es pārtraucu klusumu, cerot, ka viņš nejstu manu

sirdi neprātīgi sitamies pret viņa krūškurvi.

Mēs apmainījāmies ar dažiem asprātīgiem vārdiem, taču tie bija bezjēdzīgi. It kā mūs abus apburtu noslēpumaina vara, mēs turpinājām vērot viens otra siluetus. Es nespēju nolasīt viņa enerģiju, tāpēc man bija jāizmanto sava loģika. Bija grūti pateikt, kādas cīņas prasmes puisim piemita, jo šķita, ka viņš nepretodamies atradās zem mana asmens. Viņa augums saspringa, kad es saspringu, bet nevienā brīdī viņš nemēģināja mani atbruņot. Viņš neizrādīja ne kripatiņas agresijas.

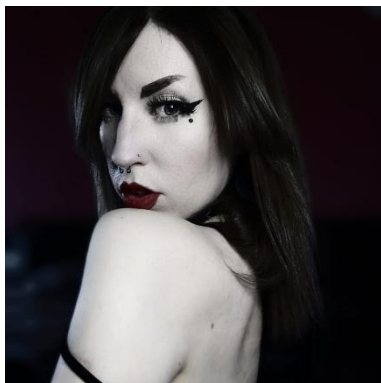
Skenējot Naitblūmu, es pēkšņi sapratu, ka kaut kas spēcīgs ieduras manos cirkšņos. Atmiņas par mūsu iepriekšējo ķermeņu kontaktu pārņēma manu prātu. Es atcerējos, cik narkotiski apreibusi jutos, kad mēģināju viņu dziedināt. Atcerējos, cik karsta, ar plati atplestām kājām biju gulējusi zem ienaidnieka. Silti drebuļi pārņēma visu ķermeni, un es nekavējoties atgrūdos, pārlecot atpakaļ uz otru galda pusi.

— Mani sauc Evelīna Snova! — es nomurmināju savu vārdu, apkaunojumā sadegot no iekšpuses. — Pazūdi, pirms es tevi nogalinu, Naitblūm!

— Pagaidi, kā tu zini manu vārdu? — viņš sastinga kā graciozas pakaļas statuļa.

— Es esmu Orākula personīgā slepkava. Es zinu ikviena vārdu Baltajā dārzā. — Es piespiedu sevi nenovērst no viņa skatienu. Es biju slepkava un man kā tādai bija arī jāuzvedas, taču nebiju spējīga norīt savus hormonus. Nebiju spējīga pretoties viņa valdzinājumam un trešo reizi pārlēcu pāri galdam. Mans ķermenis ietriecās viņam labajā pusē, pirms es viņu noskūpstīju. *Kaislīgi.*

PAR AUTORI

Elyatha Eli ir ekscentriskā latviešu rakstniece, kura savas aizraušanās ar pārdabiskām būtnēm un stāstiem atklājusi bērnībā. Kamēr citi bērni baidījās no vampīriem, vilkačiem, vai reizēm pat elfiem, Eli pavadīja laiku zīmējot un aprkstot maģiskas pasaules, veidojot savus pasaku tēlus.

Tomēr patieso drosmi pārvērst iztēli par grāmatām Eli atkāja, dzīvodama Lielbritānijā, kur rakstniece iepazinās ar paranormālās romantikas

(*paranormal romance*) un pilsētas fantāzijas (*urban fantasy*) žanriem. Atgriezusies Latvijā Eli nolēma savu lasītāju pulku paplašināt arī dzimtajā zemē.

Eli brīvi raksta par alternatīvām pasaulēm, kurās valda maģija, netiek diskriminētas seksuālās orientācijas, bez aizspriedumiem tiek mīlēti vampīri, elfi, raganas, eņģeļi, dēmoni un citas pārdabiskās būtnes. Katrā grāmatā ir apslēptas gudrības, kuras rakstniece iemācījusies savos sapņos, un lielākā daļa Elyathas Eli stāstu ir balstīti uz nosapņoto. Eli uzskata, ka sapņos ir jātic — lielos un mazos! Stāsti rit mūsu dzīslās, lai iedvesmotu citus sapņotājus būt tādiem, kādi viņi ir dziļi savās sirdīs. Katrai pasakai ir savs mērķis, un, ja tā nonāk Jūsu rokās — tā ir domāta *tieši Jums*.

Lai uzzinātu vairāk, skatiet tālāk norādītās sociālo tīklu saites.

www.elyathaeli.com

<https://www.facebook.com/eliataeli>

<https://www.goodreads.com/book/show/58466620>

